

IOAN LILĂ

**PREA MULTE VISURI
PENTRU O CLIPĂ DE
DEZILUZIE**

**SEMĂNĂTORUL - Editura online
noiembrie 2011**

Ioan LILA

© Ioan LILA - 2010

Trop des rêves pour un instant de désillusion

PREA MULTE VISURI PENTRU O CLIPĂ DE DEZILUZIE

Roman

© – 2008, octombrie

1.

-Adevărul, binele, realul, aparentul, sacrul, purul, unitatea, utilitatea, idealul, ideea, scopul, plăcerea, gratuitatea, causalitatea, hazardul, iluzia, resemnarea, finalitatea, posibilul, probabilul, improbabilul, credința, speranța, iubirea, disperarea, teama, concretul, abstractul, irealul, fantasticul, monstruosul, grotescul, conceptul, meditația, miticul, magicul, misticul, plăcerea, gratuitatea, causalitatea, societatea, omul, cultura... Aceste cuvinte exprimă neliniștea permanentă a omului. Fără această neliniște nu ar exista creație.

Am făcut o pauză, în așteptarea reacțiilor, însă studenții îngrămădiți în aula nici măcar nu mai respirau. Nu se așteptaseră la această avalanșă de cuvinte, care ar fi putut, fiecare dintre ele, să genereze o nouă

glaciațiune în gândirea lor pervertită de șabloanele existențialiste.

- Dar sacrul și ezotericul?

Vocea venise de undeva, din negura istoriei, sau cel puțin așa răsunase în urechile mele.

Fusesem invitat de Universitate să le țin studenților de la filozofie un curs despre cinismul angoasant al cuvintelor în gândirea contemporană.

Idea îi venise unui profesor ce predă filozofia culturii. Un individ croit după tiparele încremenite în timp ale gânditorilor antici.

Pe mine însă m-ar fi bucurat să mi se îngăduie să discutăm liber, eu înarmat cu vreo patruzeci de ani de lecturi, ei atacându-mă cu excentricitatea gândirii lor încă neperversă de canoanele logicii lipsite de logică.

Mă pregătisem să mă prezint: **Arthur Greenstone. Ph. D. University of Araruama-Sergipe, Doctor en historia de Epifnia, Institut' Estudis Historics Medievales, De Sequeiro de Espinho.**

În realitate, în spatele acestei titulaturi pompoase se ascundea scriitorul de romane în care viața era o continuă *moarte pe credit*.

Pedant poate, preferam fișele umplute cu informație minuțioasă și nu acele notițe abreviate în care te puteai risipi ca polenul pe aripile unui fluture.

Stăteam în picioare ca un pistolar din vestul sălbatec, vrînd poate să mă arăt mai înfricoșător, mai bărbat, mai tare decît bolovănișul din care era alcătuită materia mea cenușie zburdalnică, ticăloșită și rebelă!

Mergînd pe culoarele Universității, privirea mea vulturească a baleiat frumoasele picioare ale studentelor, ochii lor cu priviri dubitative, așa că mă expusesem ca pe un fel de exemplar masculin încă neerodat de asperitățile timpului.

Împlinisem cincizeci și șapte de ani și mă fascina Elsa.

Să-i aduc osanale impudoarei.

Elsa și-a desfacut picioarele.

Elsa era slabă, delicată, brunetă, cu un zîmbet adesea timid, dar mereu veselă și comunicativă și purta chiloței « Jardin D'Iris-Saint-Tropez »

La naiba! Fraza ar fi trebuit să sune așa:

Cînd Elsa și-a desfăcut picioarele...

Elsa surîdea cu tandrețe, mă provoca, își folosea toate armele de seducție, și avea destule...

Am scrutat personajele din aulă.

Figuri împietrite de emoție, caiete, atitudini încremenite și cîteva pulpe arcuite sub fustițele viu colorate.

Nimic sobru... Nici o cămașă întunecată, nici o bluză gravă.

Și, totuși, undeva... prin rîndul trei... cam la nivelul privirilor mele... ea, angelica, tulburătoarea...

-De ce nu sacrul și profanul?! mi-a zis ea, încruntată ca o persoană ce se lua în serios. Apoi mi-a zîmbit, amuzată, și a continuat: Vă eschivați? Nu puteți să narați decît pe o temă conștiincios pregătită de acasă?

Studentii au aplaudat-o. Mi-a plăcut reacția lor. Am ridicat din umeri, amuzat.

- Pentru că “ezotericul”, domnișoară, nu poate respira în simbioză cu “sacralul”. Sacralitatea este o nuanță a spaimei noastre ancestrale în fața necunoscutului. Poveștile cu zâne, balauri, pitici, driade, căpcăuni, elfi, vrăjitori și zei încearcă să ne lărgească Universul spiritual, să ne explice inexplicabilul, să ne învețe că binele triumfă întotdeauna... dar care e prețul binelui? Răul, invidia, ura, bănuiala, suspiciunea, rachiuna, răutatea gratuită, setea de răzbunare, suspiciunea...

- Nu cumva generalizați?

Vocea ei suna ca un clopoțel de argint, la clinchetulul căruia se deschid petalele crinilor regali, învie păsărele de cuarț de pe coroana regilor, lacrimile de piatră ale statuilor li se topesc pe obraji.

O studentă frumoasă și deșteaptă. Un cocteil Molotov ascuns sub fustița ei albă, pantofi eleganți, brățări de aur, lăntișoare la gâtul ei de lebedă și, mai ales, buzele... și ochii ei pătrunzători, care parcă mă sfîșiau în mii de bucăți, făcându-mă să mă risipesc ca pleava în cele patru zări.

- Asta și încerc să fac... pentru că încă nu ne-am fixat un subiect...

- Cum ar fi...

- Nu știu... nu mi-am făcut temele de acasă...

Studentii m-au aplaudat zgomotoși.

Parcă jucam o partidă de tenis.

- Să propun eu?
- Ești pregătită?
- Sînt perseverentă!
- Capricioasă?
- Știu să aleg grîul de neghină...
- Binele de rău? Perlele de diamante?
- Paranormalul de normal...
- Ciuboțica cucului de iarba fiarelor?
- Ballade numero quatre en fa minor opus 52 pour

piano.

- 1842?
- Bănuiesc că da.
- E clar, nu ți-ai făcut tema...
- Nohant?
- George Sand...
- Frédéric Chopin.
- Chopin ateing l'apogée de son art...

A ezitat.

- Și, în cazul ăsta... tot chercher la femme?
- De ce și în cazul ăsta?
- Dar în care?
- În toate!

Studentii au început să tropăie.

- Ce facem noi aici?

- O lecție de literatură... în care se îmbină textul cu pretextul, ambianța cu personajele, viciile cu intriga, suspiciunea cu angoasa, bănuiala cu gelozia și, mai ales...

Studentii au încrăcit în nemișcarea propriei lor respirații – inspirații.

- Despre ce vorbim aici?
- Despre inefabil.
- Ce este conjurația planetelor?
- De ce ar trebui să ne sinucidem în numele unor principii vetuste?
- Ce este „vetust”?
- Contemporaneitatea!
- Și?
- Merde!
- Adică?
- Noi înșine... traversînd un ocean de gunoaie existențialiste.
- Ce este viața?
- Un coș de gunoi în care ne păstrăm amintirile frumoase.
- Avem amintiri frumoase?
- Găunoase? Tu crezi că artificiile sînt definatorii?
- Definatorii pentru ce?
- Și angoasa?
- Zvastica?
- Hîrtia de turnesol?
- *Oda bucuriei*.
- Ne întoarcem la clasici?
- Cîți clasici cunoști tu... în ultimii 15 mii de ani?
- După prima mare glaciațiune?
- După a doua!
- După Noe?

- După tata Noe.
- Și?
- Și!
- Și?
- Și... de ce?
- Și... de ce nu?
- Mă crezi proastă?

Am încremenit. Orice aș fi zis, studenții ar fi sărit pe mine, pentru că, nu numai nodul gordian putea să ne disipeze în atât de multiple coordonate ale emisferelor cerebrale, ci și... desigur, dacă aveam... dacă aș fi avut... dacă aș fi fost avut...

- Un calmant deprimant!
- Ce prostie vrei să zic? Doctorul mi-a zis că am unu cizeci și șapte.

- Și?
- Unu cizeci și opt.
- Este important acest centimetru pentru propria ta consistență?

- Materială sau imaterială?
- Inconștientă, dacă mă gândesc bine....
- Ce este inconștienta?
- Un laxativ generalizant.
- Și cunoașterea?!
- Nilul tăiat în surcele de crocodili...
- Și starea de nestare?

Am privit-o atent.

Își linge buzele și înghițea în sec, semn că, de emoție, nici măcar nu mai putea să saliveze. Dacă ar fi

avut un tanc, cred că ar fi degustat huruitul șeninelor lunecînd peste trupul meu.

2.

Mi-am turnat vin în pahar. Ospătarul îmi adusese o sticlă de Bordeaux rouge “Baron de Lestac”, brînză “Roquefort”, o porție de “Carpaccio de tomates et concombres au jambon” și o “Salade romaine et legumes en tempura”. Îmi plăcea tot ce era “de firmă” și putea fi ușor de identificat după etichetă. În timp ce beam, am zărit la bar o figură cunoscută. Am pus paharul pe masă și m-am ridicat, dar n-a fost nevoie să mă duc la bar, pentru că “figura cunoscută” deja se îndrepta spre mine. Era îmbrăcată în uniforma localului: cămașă albă, vestă și fustă violetă, pantofi eleganți, brățări de argint, subțiri, grațioase... De altfel, tot restaurantul era sobru, cu mobilier masiv, scaune confortabile, tacîmuri de argint, farfurii elegante, fețe de masă de Damasc cu broderii discrete. Atmosfera era mai mult decît plăcută.

Cînd a ajuns în fața mea, s-a oprit, zîmbindu-mi grațioasă, și a schițat o reverență, care m-a amuzat.

Să am eu norocul ăsta? Să fie soarta, destinul, împlinirea...

I-am făcut semn să ia loc și s-a așezat ca un fulg de pădăie.

-Nu-mi vine să cred! i-am zis. O studentă eminentă... ce faci aici? M-am bîlbîit emoționat ca un adolescent. Adică... vād ce faci, dar de ce?

Cîtă frumusețe respira trupul ei de leoaică. Semăna cu « Primavera » lui Botticelli. Acum înțelegeam mai bine în ce consta grația botticelliană. Și ce ochi... La facultate stătuse prea departe de mine, ca să o fi putut studia în voie.

- Și, apoi, ai voie să stai cu clienții la masă?

Am rîs vag ironic, ca să o provoc, dar fiara a sărit la atac.

- Cu clienții n-am voie, dar cu scriitorii mi se permite.

S-a sprijinit în coate de masă și s-a aplecat spre mine. Aproape că m-a provocat să mă scufund în decolteul ei. Și mirosea atît de provocator, încît m-am întrebat cît timp o să mai rezist.

- Văd că te-am tulburat, domnule scriitor.

- Am și așa destulă imaginație.

- Am văzut... îți place să mă pipăi cu privirile. Te-ai umili pentru mine, ca să mă ai lîngă tine toată viața?

- Să vedem! i-am zis.

Puștoaica mă pusese pe jar. Juca tare, dar cacialmaua era străvezie, așa că am parat:

- L'humilité est un artifice de l'orgueil.

- Și, totuși, sînt o femeie tînără.

- Știi cum se zice: vieux vin, vieux livres et jeunes femmes.

- Mă aștepti să mă schimb?

- Desigur ! Toată viața... Pînă la adînci bătrîneți...

A rîs, amuzată.

-Poate nu atît de mult, dar un week-end... ca să stăm la soare împreună și să ne bronzăm ca roșiile...

Am chemat ospătarul, ca să plătesc, dar acesta m-a asigurat că totul este în ordine, a avut grijă domnișoara Lily, că doar fusesem invitatul ei.

Lily... În fine, aflasem cum se numea botticelliana asta frumoasă, care mă făcuse să-mi pierd mințile.

-Vă roagă să o așteptați în parcare.

Restaurantul avea propria lui parcare lîngă o fîntînă arteziană barocă, ornată cu dragoni care, în loc să incendieze Universul, turnau apă peste foc. Am aruncat o monedă argintie în apa din bazin, ca să mi se îndeplinească dorința ce îmi ardea sufletul și îmi incendia mintea. Dacă aș fi fost supus la testul lui Weschler, cred că aș fi avut un qauontient intellectuel mai scăzut decît al unui cimpanzeu. L'esprit cartésien – « je pense, donc je suis », se evaporase și el din mintea mea. Nu mai eram în stare să mă gîndesc la nimic altceva.

Mi-am aprins o țigară și primul fum pe care l-am tras cu sete în plămîni m-a mai liniștit.

În fine, am văzut-o apărînd pe alee. Era îmbrăcată cu o rochie albă, susținută de două breteluțe peste umeri, de sub care i se mulau coapsele de gazelă și sînii ei ce stăteau parcă să pleznească.

Am deschis portiera mașinii mele, un Porsche amărît, dar ea și-a clătinat capul și bucelele aurii i s-au presărat peste obraji ca niște petale de crini regali.

- Mergem cu mașina mea, dar te las să conduci pînă la tine acasă, dacă vrei, și apoi conduc eu.

- Cum... și apoi conduci tu, Lily?

- Ai și aflat cum mă cheamă? Bravo! L-ai mituit pe ospătar?

- Nici vorbă. I s-a făcut milă de mine, cînd a văzut că sînt gata să mă topesc... dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Mergem la tine, ca să-ți iei cîteva schimburi, apoi plecăm undeva, ca să fim singuri.

- Singuri împreună... Sună promițător.

- Am observat că îți plac cuvintele și te joci cu ele.

- Ba cuvintele devin fluturi aurii, monezi zornăitoare, flori de cireși, valuri albastre risipindu-se pe cer, buze dulci, coapse de nimfe, lagune albastre...

- Am văzut și eu filmul ăsta!

Apoi a rîs.

Pe alee venea un ospătar.

- Mașina este parcată în față, domnișoară Lily.

- Mulțumesc! a zis ea, apoi m-a luat de mîină. Mă mai numesc și Mai. Lily Mai... dar numai prietenii îmi spun așa.

- Prietenii intimi?

- Nu, numai prietenii. Vrei să știi dacă sînt cuplată cu vreun mascul? Acum da, cu tine... la modul serios... Pîna la tine... nu știi... e complicat...

- Hai să schimbam subiectul, care nu face obiectul...

A rîs în hohote și m-a strîns de mînă.

-Știi că mi-ai atras atenția de cînd ai intrat în aulă? Ne-a plăcut la toți ideea... Un monstru sacru vine la o întîlnire cu bobocii... ăsta o să ne mănînce de vii... dar tu ne-ai dat peste cap mitraliindu-ne cu o avalanșă de cuvinte-metafore, care ne-au înnebunit pe toți.

Ne oprisem pe trotuar, lîngă o superbă limuzină imensă, de un negru-albăstriu, care strălucea de parcă era nouă.

- Urcăm? m-a invitat ea.

Cheile erau în contact. Nici în filme nu văzusem o asemenea minune.

- Ce marcă este rabla asta? am zis eu, cu un aer de superioritate caraghios.

- Lexus...

- Lexux, « Sexus », « Plexus »...

- Îți place Henry Miller?

- Și Hemingway... și Enrick Maria Remarque și Dos Pasos și Anaïs Nin...

- « Incestul »

- Sigur. Literatura trebuie să exprime starea de grație a conștientului inconștient.

Am ajuns la mine acasă. « Acasă » e un fel de a spune. Locuiam cu chirie într-un apartament mobilat.

Toate lurrile mele încăpeau într-o valiză de mici dimensiuni, în care de altfel le și păstram, fiind mereu pe picior de plecare. A, și Lifebook-ul meu, ca să nu uit. Asta-i tot ce i-am povestit.

- Ce-i cu tine? Ești pe drumuri?

- E un fel de a zice... dar acest « pe drumuri » este tot ce am câștigat eu de la viață... adică libertatea... liber ca păsările...

- O să-mi povestești viața ta?

- Nu știu... mai bine îți dau să citești un roman...

- Am și citit unul. Era pe blogul tău...

Lily Mai conducea fără să bruscheze motorul, deși avea destui cai putere sub capotă, ca să are autostrada.

- Încotro am pornit-o?

- Spre « Laguna albastră ». Este visul meu secret. Mai precis, la Mediterană.

- Ce este acolo?

- O căsuță.

- A cui?

- A mea.

- Ești bogată?

- Destul, ca să nu mă plîng că o duc rău.

- Și ce-ți mai lipsește?

- Ce vrei să spui?

- O fată bogată nu are nevoie de studii superioare.

- Și nu sînt încă decît la a doua facultate.

- Dar ce-ai mai urmat?

- Literale...

- Ca să ce?
- Ca să devin scriitoare.
- De ce nu ai urmat o facultate de scriitoare?
- De proastă! Nu există așa ceva, dar mi-am dat seama prea târziu.

Para bine.

Lily Mai a ieșit de pe autostradă și a oprit mașina într-o parcare.

Am coborât amîndoi și ne-am așezat pe bancheta de la masa de lemn din poeniță.

Ne-am aprins cîte o țigară. Lily Mai fuma Philippe Moris. Țigarete subțiri, elegante, care îi puneau degetele lungi, de pianistă, în valoare.

- Despre ce vorbeam?

- Despre Anaïs Nin.

- Să zicem că ai nimerit-o... numai că era tatăl meu vitreg.

- Te-a violat?

- Eu l-am violat pe el. Știi, sînt puțin ninfomană. Vrei să mă ai aici? Pe canapeaua asta de lemn? Scăldați în aromele ierburilor crude... sau în mașină, pe bancheta din spate...

- Am strîns-o în brațe și a început să plîngă.

- Știi ce este sufletul uman?

- Ce este?

- Un deșert fără apă, care are nevoie de lacrimile cerului...

Și-a șters lacrimile de pe obraji cu mîneca bluzei, ca un copil.

- Sigur, mă îndrăgostisem de el... Mama era mai tot timpul plecată... bătea obsedată Cazionourile... Monte Carlo, Las Vegas... Și, într-o zi, au pierit amîndoi... Au căzut cu avionul... Pe mama o apucase nebunia să piloteze... Habar nu am pe unde își odihnesc oasele... și m-am trezit îngrozitor de bogată.

- Și restaurantul ăla este al tău?

- Sigur, de azi.

- Cum așa ?

- Un detectiv te-a urmarit și, cînd mi-a spus că ești în restaurant, l-am și cumpărat... Nu eu, desigur... am și un birou de avocatură... moștenit și el... pentru că nu știam cum să te abordez...

Și, deodată, a schimbat tonul:

- Dar să știi că, la facultate, nimeni nu bănuiește cine sînt eu, aia adevărată. Nu aș mai avea prieteni cu care să beau o cafea, ci numai lingușitori.

- Știi ceva? Facem sex, mai fumăm o țigară, apoi ne întoarcem! Nu vreau să fiu bănuțit că aș fi un vînător de zestre, unul care le aiurește pe micuțele milionare...

- Eu sînt o micuță miliardară... Numai valori tezaurizate am de cîteva sute de milioane...

- Da' cu ce se ocupa tatăl tău vitreg și incestuos?

- Habar n-am ! Să zicem că învîrtea afaceri necurate.

- Și cu pasiunea pentru literatură cum e?

- Aici e marea mea durere... Încep mereu cîte un roman, scriu o pagină-două și mă blochez...

- Ce-ar fi să punem toate paginile alea într-o ordine aleatorie?

M-a prins cu mîna pe după gît și și-a frecat nasul de nasul meu.

- Așa se salută exchimoșii, cînd se întîlnesc. Hai să mergem, domnișoară. Apropo, cîți ani ai?

- Treizeci și cinci...

- Cît ai zis?

- Dar tu cîți îmi dădeai?

- Douăzeci?!

- Știi, cînd ai bani, îți permiți multe... Sală proprie de gimnastică, sală de dans ritmic, piscină olimpică, maseoze din Thailanda...

- Masaj erotic?

- De ce nu?! Este singurul care mă face să transpir copios.

- Cred că am nimerit într-o poveste din « O mie și una de nopți »!

- Da, și eu sînt Sherezada! N-am citit cartea asta...

- Care "carte" ? Sînt vreo zece volume.

- Doamne! Mai bine tăceam. Cîte cărți ai citit tu în toată viața ta?

- Un om normal citește în jur de o mie de cărți... sau cam atîtea ar putea să citească... în mod perseverent...

- Și tu?

- Cred că vreo cîteva mii...

- Mai precis!

- Vreo patru mii...
- Nici nu ai avea unde să păstrezi atâtea cărți!
- Nici nu e nevoie. Cărțile sînt în librării.
- Și le citești acolo, în librărie, în picioare?
- Rezemat de un stîlp, de un perete... uneori îmi scade tensiunea și amețesc.

- Și ai bea o cafea...
- Am mereu o sticlură plată în buzunar.
- Cu cafea?
- Cu Whisky !

A rîs în hohote. Ce gură frumoasă avea... ca o floare carnivoră.

- Și... a ezitat ea, cam cîte pagini...
- « Cîte cărți » ai vrut să spui?
- Poftim?
- Cărți... citesc cîte patru-cinci în vreo trei ore...
- Și cum faci asta? Citești în diagonală?
- Nu, văd cîte o jumătate de pagină... Pur și simplu abia am timp să dau pagina.

A rîs iar în hohote. Avea un rîs molipsitor, copios, cu toată gura.

- Știi, sînt cam nebună... Îmi vine să te mănînc.
- Ne păstrăm virgini pînă la căsuța ta din poveste...

- Căsuța mea din ciocolată, vanilie, fructe exotice și frișcă... și o să te ocupi de textele mele, iar eu o să stau cumințică lîngă sufletul tău... Și, după ce o să ne iubim în apa mării, o să mă înveți să citesc și eu ca tine...

3.

Cargouri uriașe brăzdau cerurile și răscoleau ierburile, risipind peste tot semințele ciulinilor, inversând anotimpurile și răvășind adâncurile Mediteranei, care, din când în când, se năpustea peste țărnul auriu, înecându-l cu formele planturoase și iluzorii ale meduzelor.

La nici trei sute de metri de patul ce părea să domine dormitorul era Spania, sau după stînca aia sufocată de alge ar fi trebuit să se desfășoare ea, Spania, mîndră ca un hidalgo.

M-am trezit amețit, stare normală după ce am stat toată noaptea amîndoi pe terasă și am baut whisky și am fumat ca turcii și am trancănit nici nu-mi mai aminteam ce anume... Pe Lily Mai o frămîntau o mulțime de întrebări:

- De ce a făcut Dumnezeu lumea în șase zile, dacă sistemul nostru numeric este zecimal, că doar nu avem șase degete?

- Ba avem șase degete...

A tresărit, speriată parcă de o șopîrlă ce se strecura printre pietrele ce pavau alea.

- Cum așa ?

- Simplu, numără pe degete de la zece la zero.

Parcă eram la grădiniță.

- Zece, nouă, opt, șapte, șase... M-a privit în ochi și a rîs. Ești puțin nebun...

- Și Apostolii?
- Ce-i cu ei?
- Au fost doisprezece.
- Douăsprezece luni ale anului... Crezi că Dumnezeu este Infinitul?
- Infinitul... eternitatea...

Ne-am culcat spre dimineață în cearceafurile de zăpadă. Marea sfișia din carnea nopții ca o reptilă nesătulă. Dar și eu țineam în brațe o fiară cu un corp de top-model, care și-a culcat capul pe umărul meu și a adormit într-o secundă. N-am mai văzut pe nimeni adormind așa, instantaneu. Puteai să spargi lemne la urechea ei și ea continua să se scufunde în visurile ei fermecate.

M-am sculat și mi-am căutat papucii. Puterea obișnuinței. Nu eram acasă. Cam așa pătesc mai toți bărbații care își petrec câte o noapte în patul amantei. Tot acasă este viața mai comodă... pentru că este frustrant să te duci la baie desculț. Nevasta îți cunoaște obiceiurile și te cocoloșește, pe când amanta știe cum să te facă să te destinzi și să uiți de toate grijile... pentru că ea nu te întreabă unde ai fost, de ce ai întârziat, s-a răcit și supa... precis ai o amantă!

Sigur că primul meu gând a fost « Lily Mai ». Nici n-am simțit când s-a trezit și a coborât din pat.

M-am apropiat de peretele de sticlă prin care se desfășura, ca pe un ecran panoramic, splendoarea Mediteranei.

Pe un fotoliu era un halat nou nouț, nici eticheta nu-i fusese luată. Un halat alb, plușat, care mi-a venit ca turnat. Și papucii de piele... încă în ambalajul original.

Am deschis ușa și am ieșit pe terasa pavată cu dale auri.

Și am zărit-o pe Lily Mai. Era superbă, bronzată, cu coapse de zeiță, cu pîntecul plat, care parcă mă îmbia să îl mîngîi, cu sîinii ei superbi...

Mi-a făcut semn cu mîna și mi-a strigat:

- Înot în fiecare dimineață... Nu vii și tu?

- Prefer alte sporturi extreme: o cafea, un trabuc, un fotoliu comod...

- Și o păsărică fierbinte...

- Asta în antract...

Cînd a ajuns pe terasă mi-a luat halatul și s-a strecurat în el...

- E cald ca tine, a rîs ea.

Tremura ușor de frig. Soarele abia se ridicase peste curbura Mediteranei de la orizont. Mi se părea a fi un ochi imens, ciclopic.

Am urmat-o la duș, apoi am șters-o cu prosopul și ea mi-a sărutat mîna.

- Doamne, ce minune... viața mea era searbădă... cîteodată mi se făcea greață de atîta opulență... Și acum am un bărbat în sufletul meu...

- Să nu cumva să te dezamăgesc...

- Te referi la sex?

- Mai ales la sex! Un superdotat mediocru face cît o sută de scriitori.

Am rîs eu singur de enormitatea pe care am debitat-o.

-Un mediocru ce te scoate din minți?! Eu sînt o nimfomană realistă. Și mă autosatisfac singură în mintea mea... am alte plăceri...

Apoi a schimbat tonul: Am și o prietenă.

- Lesbiană?

- Nu, dar ne place în trei, ne completăm reciproc.

- Bine că n-ai adus-o cu tine.

- E pe drum... trebuie să ajungă.

- Sper că este brunetă!

- Este super-brunetă. De altfel, am cumpărat-o!

- Cum așa?

- Este super femeie, dar e aproape analfabetă, grotesc de stupidă, dar e dulce și îmi mănîncă din palmă... E ca un cățel ce ți se încurcă printre picioare.

Trebuia să-mi imaginez. La banii ei...

- Nu-i așa? mi-a intuit ea gîndul; « La banii mei! » Și, să nu uit. Danielle este mulatră. Să vezi ce bot are. O să te înnebunească!

- Și cînd o să ne ocupăm de textele tale?

Lily Mai a început să rîdă.

M-a luat de mînă și m-a tras după ea.

- Hai la etaj!

Am urcat scările de marmoră albă, cu vinișoare roșii, delicate.

La etaj erau șase camere. Lily Mai a deschis ușa camerei de deasupra dormitorului. O încăpere copleșită de cărți, vreo trei birouri stil Loudovic al

cincisprezecelea, cu picioarele sub formă de labe de leu, cu grifoni la colțuri, cu ornamente florale luxuriante.

Un tron de regină era în fața biroului pe care era așezat un super computer cum nu mai văzusem niciodată.

- Lily Mai, cine are grijă de casa ta?

- Nu știu ! Probabil că există o agenție ce se ocupă de toate casele mele. A căzut pe gânduri. Parcă trăiesc într-un vis. Când am nevoie de ceva, apelez un număr de telefon și spun ce vreau. Dincolo, la celălalt telefon, nu este nimeni, nu-i aud nici măcar respirația. L-am jignit, l-am făcut în toate felurile... Nici o reacție, de parcă ar fi un robot.

- Poate că este un robot...

- Care îmi înregistrează doleanțele? Bine, dar cum face de mi le și execută aproape instantaneu?!

- Lily Mai, cădem în hilar, în paranormal...

- Eu am căzut deja de mult timp... Știi ce mi-a spus tata?

- Tatăl tău natural?

- Nu, pe ăla nu-l știu. Mama a refuzat să-mi vorbească despre el.

Fața i s-a contorsionat de tristețe.

- Știi ce mi-a spus mama într-o zi? Că sînt bolnavă de imaginație, ca tatăl ăla al meu cel adevărat, care era scriitor! Un bărbat care nu știa să facă nimic altceva, înafara scrisului... și se pare că mi-a lăsat ceva moștenire... talentul!

- Crezi că ai talent, Lily Mai?

- Dacă nu aveam, nu te aflai aici în clipa asta!
- Clipa asta este condiționată de talentul tău?
- Uite că te-am intuit bine, bolovanule!
- Fii atentă! Bolovanul este rotund și și se rostogolește din mâini. Bolovanul are colțuri rotunde...

Și a râs iar, amuzată, ciufulindu-și cascada de păr.
Doamne, ce frumoasă mai era.

Un gând însă mă obseda.

- Și totuși, Lily Mai, trebuie să ai tu o idee... n-ai fost niciodată curioasă să-l întrebi pe incestuosul tău tată vitreg... cam ce fel de afacere învârtea?

- O, ba da! a zis ea. Într-o zi mi-a explicat, dar n-am înțeles mai nimic... sistemul bancar... manipularea tonelor de bani... a căror valoare era zero... că pînă și hîrtia igienică avea mai multă valoare... Un om muncește și i se dă un salariu minim, ca să nu crape, și el depune banii într-o bancă... dar aici este greșala, iar umanitatea nu are decît o singură soluție... să se autodistrugă, apoi, cei rămași în viață prin selecție naturală... să-și suflece mînele și să se apuce să reconstruiască același sistem imperfect... de care profită bancherii... ori tata era Zeul lor, al bancherilor. Știi cît cîștiga tata pe zi? Un miliard de dolari! El inventase sistemul! Sau strămoșii lui... mă rog, nu intrăm în astfel de amănunte... Ideea este că oamenii au fost convinși, sau siliți, să aibă încredere în bănci! Însă băncile nu produc nimic, înafară de dobîndă! Iar dobînda este o hoție la lumina zilei. Și nimeni nu o să poata să schimbe vreodată sistemul ăsta!

- Și tu, care ai preluat afacerea...
- Cît câștig eu? Tot un miliard. Există un algoritm... unii directori câștigă trei milioane pe lună... alții cincisute de mii... și pentru asta trebuie să atragă depunători... ai căror bani... a căror muncă... se transformă în hîrtie igienică!
- Și, atunci, mecanismele economice?
- Mecanismele? De unde să știu eu? Dorește-ți ceva și eu dau un telefon... și să vedem dacă mi se îndeplinește dorința!
- Sesam, deschide-te?
- Într-un anume fel, da...
- Și tatăl tăl ce te-a sfătuit?
- În legătură cu ce?
- Cu literatura, de exemplu!
- Să investesc totul în publicitate! Să creez genii și cititorii vor pune botul!
- Atunci, dacă ai atîtea mijloace la îndemîină, cum de nu ai primit pînă azi premiul Nobel pentru literatură?
- Pentru că eu visez să fiu o fată simplă... mi-am mai rămas în suflet o urmă de duioșie... contrar aparențelor. Știi, pe tatăl meu... chiar l-am iubit... cu pasiunea unei puștoaice... El era raza mea de soare! Îmi dăruia totul...
- Și nemurirea?
- O să mi-o dai tu!
- Desăvîrșirea? Visul omenirii...
- Și, atunci, ce este etern?
- Spiritul?

- Sexul?
- Iluzia?
- Iluzoriul...
- Adică viața! Și ce este real?
- Visul, ce altceva?!

Lily Mai a tras de un sertar și a scos din el câteva dosare. Erau, cred, între copertile lor, vreo trei sute de pagini.

Ce este, de altfel, viața? Sute de pagini cu povești păstrate în dosarele istoriei vieții noastre.

Cam câte pagini avea și viața mea?

- Telefonul! a exclamat Lily Mai.
- Nu am auzit nici o sonerie...

Lily Mai mi-a făcut un semn cu mîna și apoi a zîmbit.

- Bine, aștept! a zis ea și apoi a oftat.
- Unele lucruri merg mai încet decît aș dori eu.

Eram tare mirat.

- Ce-ai făcut, Lily Mai?
- Am vorbit la telefon.
- La care...

Eram descumpănit. Se juca iar cu imaginația mea?

-Am uitat să-ți spun... Am un cip după ureche, sub piele. Este cît un bob de orez. Așa au toți membri societății, ca să putem lua contact unii cu alții în orice clipă... Ba chiar aș putea să-i fac pe toți să audă ce vorbim noi acum...

A rîs.

- S-ar putea să nu mă crezi, dar cam în trei minute o să sune cineva la ușă. Este un curier, care îmi aduce un plic... mai bine zis îți aduce ție un plic...

Mi-am aprins o țigară și am privit concentrat o pagină la întâmplare.

Și s-a auzit soneria.

- Du-te tu! mi-a zis ea; este un plic pentru tine.

Am deschis ușa curios. Un motociclist cu un plic destul de voluminos, pe care mi l-a întins și m-a rugat să-mi pun degetul mare de la mâna dreaptă pe ecranul unui aparat de forma unui telefon, apoi a dat din cap și a disparut cu bolidul lui cu tot.

M-am întors în cameră. Lily Mai umpluse două pahare cu whisky. Tocmai punea îl ele cuburile de gheață.

- Să bem pentru a sărbătorii surpriza din plic.

Am ciocnit paharele și am băut. Prea multe informații pentru o dimineață pe țărmul Mediteranei.

- Deschide plicul, a zis ea.

L-am desfăcut cu gesturi febrile. Fata era cam nebună, mă gîndeam eu.

Am scos un teanc de hîrtii. Acte, documente cu ștampile.

- Ce sînt astea? am întrebat-o.

- Actele tale de proprietate pentru un apartament la Paris, vila asta... și un cont într-o bancă format din mai multe zerouri.

Am cautat hîrțiile cu antetul unei bănci.

Era adevărat.

- Ce înseamnă o sută de milioane?
 - Aștia sînt banii tăi pentru anul ăsta. La anul, altă sută de milioane...
 - Și ce să fac eu cu atîția bani?
 - Să scrii... să citești... să mă iubești pe mine... să mă faci geniu... să mă ajuți să scriu un roman.
- Lily Mai nu glumea.
- Am totuși o întrebare. De unde mi-ai știut datele de identitate.
 - Cred că le-au găsit specialiștii sistemului prin vreo bancă... doar ai și tu un cont, nu?
- Am ridicat din umeri.
- Nu am nici o șansă cu tine. Cred că deja m-ai cumpărat cu tot cu bagaje.
 - De ce nu?! a rîs ea și s-a lipit de mine. Eu cumpăr ce e mai bun și mai scump.
 - Și de unde știi tu că eu sînt cel mai bun?
 - Specialiștii mei te-au analizat. În primul rînd că tu nu mai ai nimic pe lumea asta. Poți să dispari fără să-și dea cineva seama.
 - Nu-ți era mai simplu să mă neantizezi? M-aș fi integrat în eternitate, ca atomii. Să fii atom, ce vis! Știi, eu cred că atomii sînt eterni.
 - Nu-mi spune mie porcăria aia de teorie că nimic nu se pierde, totul se transformă...
 - Ei, nu...
 - Ei, ba da!

Și s-a bosumflat ca o fetiță. Apoi m-a sărutat pe buze, abia lipindu-și-le pe ale ei de ale mele. Buzele ei umede, fierbinți, lacome.

Ne-am mutat pe terasă cu sticla abia începută, cu o frapieră cu gheață și cu un munte de țigări « Lily Mai ». Totul purta marca « Lily Mai ». Pînă și Universul. Devenisem paranoic?

- Și care e legătura cu dispariția mea?

- Una simplă! De azi semnezi tot ceea ce scrii tu « Lily Mai «! De restul mă ocup eu. Am cîteva edituri în sistem.

- Bine, să presupunem că îmi aleg pseudonimul ăsta...

- Pseudonimul tău cu portretul meu pe ultima pagină. Îți place?

- Te credeam mai...

- Mai naivă?

- Mai deșteaptă.

- Și ai descoperit că sînt cu mult mai deșteaptă. Nu, stai puțin, să-ți explic. Asta este hotărîrea Sistemului. Trebuie să schimbăm culoarea banilor... sau vigoarea?! Dracu să-i ia, am uitat...

- Și care este sensul?

- Spune-l tu. Scrie-l. Caută-l. Asta trebuie să faci... Și apoi eu mă ocup de restul... chiar și de sexul tău... eu și Danielle...

- Cred că a început să-mi placă... dar mai am o întrebare.

- Întreabă-mă!

- Sînt izolat aici?
 - Nu, poți să îți alegi altă locație... dorința ți se va îndeplini pe loc!
 - Înseamnă că nu sînt închis...
 - Ești închis doar în sistemul care îți dă întreaga libertate pe care ți-o dorești.
 - Cu condiția ca...
 - Exact!
 - Mergem să facem sex?
 - Unde să mergem? În pat? Putem să facem și aici... dar să vină și Danielle.
 - Care e logica?
 - Ea mă excită și tu mă aduci la orgasm, apoi Danielle...
- A făcut o pauză și s-a lipit de mine. Am luat-o în brațe. S-a așezat pe genunchii mei.
- Nu-ți spun mai departe.
 - Schimbăm subiectul?
 - Cum vrei. Nu sînt grea?
 - Tu ești cea mai plăcută greutate care mi-a apăsat vreodată sufletul.
 - Schimbă subiectul.
 - Subiectul e tatăl tău, scriitorul. Nu ai dat de el?
 - N-am avut cum din următoarele trei motive: unu – că nici mama nu știa cum se numește, deși ea afirma că era unul grandios, gen Hemingway; doi – pentru că toată relația lor s-a rezumat la un act sexual exasperat între două ființe matolite; trei - și așa am fost eu concepută! Ai mai auzit povești de-astea?

- Seamană cu un viol, am marșat eu.

- Dacă mama era beată... da, se poate specula și așa, deși ea era cu mult mai nimfomană ca mine... ba ea chiar era nimfomană profesionistă. La o petrecere au regulat-o toți bărbații... S-a întors acasă după vreo două zile, stoarsă de vlagă ca o lămîie, cu o fetișcană agățată de gîtul ei. Pe vremea aia mă întrebam cum de o suporta tatăl meu vitreg...

- Nu știi povestea cu Irod și nevasta lui?

- Ba bine că nu. M-am gîndit și eu. Max aștepta să cresc... de altfel, m-a avut la cincisprezece ani... adică eu l-am avut pe el. Doamne, prima oară am crezut că moare. Sigur că și eu eram bine documentată. Aveam la dispoziție un perete întreg cu filme porno, în care personajul feminin principal era mama... și cam toate iubitele ei... pentru că, să știi că o nimfomană este în proporție de douăzeci și cinci la sută și lesbiană, deși n-ar recunoaște asta cu nici un chip.

- Ciudată familie, am zis eu.

- Crezi? Știu o grămadă de cupluri în care el este un homosexual mascat.

M-a pufnit rîsul. Ea a continuat:

- Informația e o armă cumplită. Sistemul adună fiecare șoaptă, bîrfă, insinuare, bănuială... apoi detectivii alcătuiesc dosare...

- O lume cuprins de frenezie polițienească. E demoralizant tot ceea ce spui tu.

- De ce ? O să te simți în siguranță, știind că, dacă vei fi atacat, Sistemul va interveni prompt, ca să te apere.

- Și dacă atac eu?
- Sistemul te va lichida. Nu avem nevoie de eroi!
- Ai dreptate, numai lașii rămân în viață. Îmi povestești cum l-ai violat pe tatăl tău vitreg?
- Simplu. Știam că a instalat în casă un sistem de supraveghere. Și dacă m-aș fi ascuns în dulap, ar fi știut ce făceam.
- Cred că am înțeles. L-ai provocat cu imagini fierbinți!
- Am mers și mai departe. M-am masturbat cu fotografia lui în mână. Asta l-a scos din minți.
- Și cât timp a durat melanjul ăsta?
- Până când au murit, acum cinci ani.
- Și tu ești unica moștenitoare?
- Da, și tu o să-mi faci un copil, ca să am cui să-i las averea... dar, fii atent, din clipa asta nu ai voie să te mai culci cu vreo altă femeie, ca să nu risc să mai ai și alți copii...
- Și Danielle?
- Danielle este stearpă. Un chiuretaj făcut în grabă... Știi, probleme femeiești.
- Cu asta sînt de acord, dacă nu o să mă părăsești niciodată.
- Asta nu-ți pot garanta, dar să fii sigur că faci parte din Sistem, și cu ăsta nu te joci... Însă, chiar dacă te voi părăsi, va fi numai pentru cîteva zile... sau luni... după care voi fi iar a ta... și, cât timp voi fi plecată... o altă Danielle se va ocupa de nevoile tale sexuale...

Sistemul, care te-a supravegheat, a constatat că îți plac puștoaicele...

Eu am schițat un gest de împotrăvire.

- Stai, n-am zis minore... deși...

Mi-am aprins altă țigară. Fumul ei amăru mi-a umplut plămîinii. Am ținut fumul în piept pînă am amețit.

- Scuze, telefonul! a zis Lily Mai. Apoi a rîs, explodînd:

- Hai mai repede, curvă mică!

Apoi mi-a mîngîiat obrazii și mi-a șoptit la ureche:

- Să vezi ce bot are, mititica... Arde de nerabdare să te aspire...

- Nu să mă inspire?!

Lily Mai s-a ridicat de pe genunchii mei. Forma coapselor ei mi se întipărise în adîncul ființei mele. Voiam să meditez la ceea ce mi se întîmpla, dar nu puteam. Eram bogat ca Cresus și senzația era copleșitoare. Lily Mai avea dreptate: aveam deja destulă hîrtie igienică, nu mai aveam de ce să intru în panică. Grijile zilei de mîine pentru mine nu mai existau. « Ne soyez donc point en souci pour le lendemain, car le lendemain aura soin de ce qui le regarde. A chache jour suffit sa pein. » În cazul meu, Iisus se înșelase. Eu trăiam în alt sistem iluzoriu!

Și, totuși, ce era cu sistemul ăsta despre care îmi tot povestea ea? Stat planetar polițienesc? Într-un fel avea dreptate. Bani trebuiau apărați cu poliția, pentru

că, altfel, hoții... dar care erau, în cele din urmă, hoții? Eu nu știam mai nimic despre bursă, despre ingineriile economice sau bancare, dar ceea ce îmi povestise Lily Mai mă pusese pe gânduri. Fusesem supravegheat atîta timp și eu nu simțisem nimic? Trăisem cu convingerea că sînt propriul meu stăpîn, că pot să fac ce vreau eu. Să mă îmbăt și să crăp într-un șanț, ca Edgard Allan Poe. Da, dar Poe era deja copleșit de glorie, după ce fusese tradus în Franța de Baudelaire. Trăind în lumea mea livrescă, eram dependent, ca un drogat, de Céline, de Henry Miller, de Enrick Maria Remarque, de cugetările lui Blaise Pascal – « Soarta tragică a omului în lumea absurdă » - de Flaubert, de « Elogiul nebuniei » al lui Erasm din Rotterdam. Trăiam, ca să sintetizez, într-o lume absolută, în care fiecărei scene din viața reală eu îi găseam o proiecție în marea literatură. Scrisesem și eu destul, cel mai adesea despicînd firul în patru, bătînd șaua ca să priceapă iapa, folosind culorile ca impresionistii, tăindu-mi o ureche ca Van Gogh, susținînd ca Schopenhauer că animalele nu sînt conștiente că or să moară și că nici nu au amintiri. Ba da, animalele, mai ales cele bipede, trăiau numai din amintiri. Cît ar fi fost ele de amare sau de nenorocite, amintirile alea otrăvite tot aveau o umbră de melancolie, fie ea și blegoasă.

Căzut pe gânduri, adîncit în propriile mele trăiri, nici nu observasem că Lily Mai disparuse. Pe fotoliu rămăsese numai halatul ei și, lîngă fotoliu, papucii.

Marea foșnea veselă ca o privighetoare și săpa temeinic în malul nisipos. Fir după fir de nisip, ca perlele ce devin amintiri, se rostogoleau în adâncul aceluiași haos care este moartea, dispariția, neantizarea. Singurul meu regret, dacă aș muri mâine, ar fi acela că nu aș mai apuca ziua de poimîne, dar, cum totul se întîmplă mâine, speranțele noastre, mereu amîinate, visurile, iubirile, petrecerile, bețiile, florile de cireși... totul se scurge în largul ocean în care ni se risipesc visurile. Și, totuși, speranța noastră se mai zbate, ca un fluture zdrobit de șenilele timpului, în sufletul nostru.

4.

Danielle n-a mai venit.

Lily Mai s-a închis într-o cameră de la etaj și mi-a fost imposibil s-o determin să deschidă ușa.

Mi-am pregătit singur o omletă, am mai băut cîteva beri, apoi am plecat să mă plimb pe plajă.

Dincolo de stîncă ce semăna cu un atlet ce înfruntă de unul singur hergheliile sălbatice ale uraganelor, am zărit în depărtare o clădire ce părea a fi un castel invadat de iederă, cu un turn cu creneluri și cu porțile masive, bune de spart cu berbecii.

Valurile foșneau ca rochia unei prințese din « O mie și una de nopți » și eu chiar îmi imaginam cum sosesc atacatorii cu corăbiile lor cu vîsle și cum asediază cetatea ferecată cu șapte lacăte.

Ba chiar mi se părea că aud săbiile izbindu-se unele de altele, gemetele răniților, urletele celor care agonizau în neștire, îndurându-și sfârșitul, bubuiturile berbecilor în porțile împănate cu trunchiuri greoaie, greu de făcut surcele, și urletele celor care se prăbușau de pe metereze. Și, din când în când, auzeam nechezatul sfios al Rosinantei, semn că Don Quijote de la Mancha ataca vreo moară de vînt a Istoriei, ce ne risipea visurile cu paletele rigide ale elicei sale.

Cînd m-am apropiat de castelul singuratic, ce parea a se fi înălțat din nisipul ce îi măcina zidurile colțuroase, am zărit un bărbat cu o pălărie mexicană pe cap, care se tot apleca și culegea ceva de pe jos.

Bărbatul m-a zărit și și-a împins pălăria pe ceafă, ca să mă vadă mai bine.

- Hei, hombre! De cînd te aștept... ce-a durat atîta?

- Drumurile sînt întortocheate, i-am răspuns eu, crezînd că așa obișnuia el să-și întîmpine rarii musafiri, pentru că nu se mai zărea nici o altă clădire în adîncul zărilor albastre.

Era un bărbat zdravăn, ca să zic așa. Părea a fi croit dintr-o singură bucată, din trunchiul unui stejar uriaș, care încă mai rezisata, nu-l dovediseră nici vifornițele iernilor geroase, în care crapă pînă și pietrele, nici nu ruginise ca o lamă de fier înfiptă în pămînt.

Cîți ani să fi avut? Nouăzeci? O sută?

-Raoul! s-a prezentat el, întinzându-mi o mână uriașă, brazdată de vene îngroșate, dar catifelată, nu bătătorită de coada cazmalei. Și apoi a continuat: Asta este moșia mea. Am câteva milioane de miliarde de tone de nisip și... vrei să-ți spun un secret? La un million de fire de nisip este și o picătură de aur care îți îngreșază sufletul.

M-a blocat cu remarca lui despre aur și mi-am zis că avea dreptate. Existase în viața mea o femeie ce s-ar fi îngropat fericită într-o tonă de aur, numai la gândul că aurul acela i-ar fi rămas ei întru veșnicie. Probabil că Raoul avea dreptate. Aurul s-ar putea să potențeze în caracterul oamenilor lăcomia, avariția, ferocitatea... Și argintul? Brusc, am trecut în revistă toate femeile din viața mea. Cele despre care aveam amintiri duioase purtau bijuterii din argint, celelalte, care mă alungaseră ele pe mine, pentru că eu n-am părăsit-o pe niciuna, se asundeau în spatele colierelor, cerceilor și brățărilor zornăitoare.

- Cum mai e viața pe aici, Raoul?

Raoul și-a tras cu un gest hotărât pălăria pe frunte, semn că voia să-mi destăinuie un mare adevăr:

-Păi, viața este așa: soarele răsare mai întâi în Japonia, apoi trece pe aici și se stinge ca un cărbune în apele Pacificului. Între timp vine amiaza se prăbușește despletită peste pălăriile noastre, răstimp în care eu mă izolez în beci...

A râs scurt, din gât, apoi a continuat:

-Vrei să-mi vezi beciul, gringo? Este din piatră și e friguros ca un congelator, pentru că, după cum ai constatat, eu nu am electricitate.

Da, trebuia să-mi dau seama, nu se zărea nici o rețea electrică, stâlpi, transformatoare, cabluri spânzurate la înălțime... și, totuși, în vila lui Lily Mai, adică a mea...

- Vila ta are panouri solare. Ai electricitate pentru o mie de ani... și când te gîndești că au trecut doar vreo treizeci...

- Treizeci de când?! m-am mirat eu.

- De ani de la ultima mare glaciațiune... A scuipat indignat într-o parte, apoi și-a șters buzele cu dosul palmelor. De ce îmi pui întrebări stupide? Douăzeci de ani de când ai cumpărat de la mine cincizeci de milioane de miliarde de fire de nisip, ceea ce înseamnă vreo opt mii de miliarde de fire de aur...

- Raoul, nu te-am mai întîlnit în viața mea.

- Dobitocule! a zis el. Eu sînt străbunicul din partea tatălui tău, acum ai priceput?

- Și când zici că s-au întîmplat toate astea?

Raoul o luase razna, dar și-a revenit repede.

-La dracu! Hai să mîncăm ceva și să desfacem o sticlă de vin. Apoi a strigat: Ole! Caramba! Astalavista! Saionara! Madeira!

Am pătruns în curtea interioară a castelului său milenar, cu pietre tocite și înnegrite de trecerea timpului. Fiecare amănunt era impresionant. Bolți zidite din bolovani aleși parcă la întîmplare, uși ce nu duceau

nicăieri, ferestre zidite, pavajul era denivelat, treptele de piatră purtau amprenta tălpilor care le călcase de-a lungul timpului, beciul despre care îmi povestise Raoul era însă un miracol. Parcă mă aflu la Hilton. Lux exagerat, veioze, măsuțe delicate, fotolii ce te îndemnau să te prăbușești în adâncimea lor molatecă, un bar burdușit cu toate băuturile din lume, pahare de cristal delicate ca niște gâturi de lebede...

-Nimic nu s-a modernizat pe aici de mai bine de un secol, mi-a zis Raoul, apoi și-a scos pălăria și a aruncat-o pe un fotoliu. Hai să te servesc cu ceva rarism. Cu un Chianti de pe vremea lui Menelaos. Știi povestea, nu ți-o mai spun! Ce bărbați au croit vremurile noastre blegoase... că, fără ei, ne zbăteam și acum în mocirla Istoriei.

A luat de la bar o amforă miniaturală, cam de mărimea unei sticle, și i-a retezat gâtul cu un drug de fier.

-Mai am vreo două sute ca asta... dar sînt îngropate în Mediterană, la stîncă lui Prometeu. O să ți-o arăt mîine, dar mîine este o altă cacialma, așa că o să preferi să ți-o arăt ieri, că ieri, slavă lui Zeus ăla din Olimp, a existat cu adevărat.

Raoul era surprinzător de inteligent, ori eu, cînd mă gîndeam la vîrsta lui, mă așteptam să mi se dezvăluie ca un individ decrepit, ce îmi debita cîte ceva din amintirile lui confuze.

- Și cum de trăiești singur aici, Raoul?

- Dar nu sînt singur. Mai ești și tu, Lily Mai.

- Eu nu sînt Lily May.
- Sistemul zice c a ești.
- Și tu faci parte din acest Sistem?
- Da' cine nu face... președinții tuturor statelor, persoanele importante, marii actori care risipesc în jurul lor mesaje subliminale...

-  ncep să înțeleg, am zis eu.

Vinul era ca o melodie pe care ți-o șoptește la ureche o voce copleșitor de dulce. Parcă îl auzeam pe Andreea Boccelli.

Ceva însă nu se așeza bine pe tabla de joc a vieților noastre. Compar nd tot ce mi se  nt mpla cu o tablă de șah, în care eu eram un simplu pion, aveam bănuiala că nebunul i-a luat locul regelui.

- Pot să te întreb ceva, Raoul? Piesele acestui puzzle nu se potrivesc mai deloc. Voi aveți o problemă... și m-ați luat pe mine de fraier. Am citit o pagină așa-zis scrisă de Lily Mai și abia acum îmi dau seama că era din Andre Gide, din « Pivnițele Vaticanului »... «In anul 1890, sub pontificatul lui Leon al XIII-lea, renumele doctorului X..., specialist în boli reumatice, îl aduse pe francmasonul Anthime Armand-Dubois la Roma.»

- Vezi, a r s Raoul. Sistemul nu s-a înșelat. Ești exact ce ne trebuie, arma noastră secretă!

- De aceea m-ați izolat aici?

- E doar o scurtă vacanță, domnule. O vacanță în care vei fi răsfățat de două femei frumoase... Și apoi ești bogat, liber ca o pasăre... poți să zbori c nd vrei,

noi nu te oprim, trebuie să alegi tu... Uite, ca să înțelegi. Să presupunem că îi dai cu piciorul acestei șanse de a fi salvatorul umanității... noi o să-ți înțelegem imboldul paranoic și o să te lăsăm în pace... Un fir de păr nu-ți va fi clintit... nu de noi!

- Da' de cine?

- Vezi, aici este drama... care ar putea să devină tragedie. Dacă nu ești cu noi, te vor agăța alții... Noi lucrăm la lumina zilei...

- Spoliind truditarii de rînd!

- Așa este Sistemul. Uite unde este greșala: prea multe țări, prea multe limbi vorbite... supraproducția ne ucide cu tenacitate... ori numai cultura aia tare ca o nucă... anticii din mintea ta, marile personalități ce au revoluționat gândirea... Tu știi bine că în fiecare secol au existat numai cîteva minți ce au împins căruța cu terrieni pe drumurile astea dezastruoase... Au fost două mari războaie mondiale, moncher! Ce au rezolvat ele? Nimic! Au fost doar un scuipat pe obrazul umanității.

- Și care ar putea fi celălalt Sistem ce vă amenință, fracmasoneria?

- Fracmasoneria este o glumă... este ca o grădiniță de copii ce au o găleată cu creioane colorate pe care le folosesc toți... Fracmasoneria este o cameră de comerț... fac afaceri între ei și se sprijină ca ologii în aceeași cîrjă.

- Mă rog, să zicem, nu mă pricep... dar cine sînteți voi?

-Noi sîntem Sistemul care o să dea faliment.

- Și eu ce rol joc?
- Tu o să joci ce rol o să vrei tu, de unde să știm noi? Trebuie doar să salvezi sistemul. Și tu poți!
- Nu ați reușit să ne citiți și gândurile!
- Nu, este imposibil... Nu ai auzit expresia « Mi-a trecut un gând prin minte »? Nu știm de unde vin gândurile și nici ce formă a materiei sînt... Unde emise de neuroni? În plan fizic s-ar putea să fie adevărat, dar în plan astral?
- Ce este planul astral?
- Un alt Sistem.
- Și voi cu cine vă confrunțați?
- Cu un al treilea Sistem! Cu îngerii decăzuți din dreptul de a fi zei !

Bătea cîmpii! Mi-am turnat încă un pahar cu vin. Am băut cu lăcomie simțind cum mi se zbate mărul lui Adam în gît. Aici să fie călcîiul lui Brad Pit? Eu nu cred că un alt actor l-ar fi putut întruchipa mai bine pe Achile! Să începem Istoria în alt mod? Să plecăm de la alte premize? Mai întîi ar trebui să-l scoatem pe șarpe din decor. Dumnezeu nu putea fi atît de naiv, ca să-și strice singur jucăria. Ce ne-a mai rămas? Mărul! Dar poate fi un bărbat momit cu un măr? La ce mă ducea gândul? La păsărica ei înmiresmată. Dar să nu o acuzăm pe Eva, pentru că tot Dumnezeu a făcut-o așa... Și ce-a mai rămas? Raiul! Îl tăiem de pe listă... înțelegînd totuși că era un Sistem... Și a intervenit alt Sistem peste Sistemul lui Dumnezeu...

- Să bem pentru dracu știe ce-ți trece ție prin minte, Lily Mai!

- Iar începi, Raoul?

A rîs ca un copil ce a făcut o prostioară.

-Ce să încep, ce încă nici n-am sfinșit?

Să fi fost doar un vis? Am privit în jurul meu. Adormisem într-un fotoliu. Colile de hîrtie erau împrăștiate pe parchetul auriu. În scrumiera de cristal erau cîteva țigări strivite, ori eu nu-mi aminteam să fi fumat.

Am stat o vreme nemișcat, încercînd să revin la realitate și să-mi reiau viața din clipa în care adormisem, pentru că visul meu nu făcea parte din viața mea reală, ci din viața mea din timpul somnului, aia inconștientă, în care eram bîntuit de tot felul de fantasme.

Unde era Lily Mai? De ce nu se auzea nici o șoaptă de nicăieri?

M-am ridicat din fotoliu și am adunat colile risipite la picioarele mele. N-am reușit să le pun într-o oarecare ordine, așa că le-am aruncat pe birou și am coborît la parter.

Ușile de sticlă erau larg deschise. Am strigat:

-Lily Mai!

Nici un răspuns.

Am ieșit pe terasă.

Pe țărmul mării erau cîteva umbrele imense și cîteva șezlonguri, dar plaja părea pustie. Deodată, am

zărit două sirene ieșind din valuri. Perfecte, cu pletele în vînt, ca Valkiriile, cu coapse de gazelă, cu sîni cît să-mi încapă în căușul palmelor.

Cînd am ajuns lîngă ele, Lily Mai a făcut prezentările iar eu m-am aplecat și i-am sărutat mîna cît mai ceremonios cu puțință. Gabrielle a exclamat surprinsă:

-Ia te uită, un cavaler din vremurile romantice!

Am privit-o pe Lily Mai. Parcă îmi spusese că Gabrielle este stupidă.

Fata era înnebunitor de frumoasă. O perlă neagră, care strălucea ca un soare negru. Și dinții ei albi, de fildeș, nasul fin, bărbia voluntară, buzele... făcute parcă pentru o reclamă la rujul de buze, ce sugera însă (reclama) cu totul altceva.

Gabrielle m-a intuit, trecîndu-și limba printre buze.

-Îți place ce vezi, nu-i așa?

Brusc, mi-am amintit de Raoul.

-Nu mi-ai pomenit nimic despre vecinul meu, Lily Mai.

-Vecinul tău e vecinul tău... nu am ce să-ți spun mai mult.

Gabrielle s-a lipit de mine, insinuantă.

- De-abia aștept să te țin în brațe...

- Și eu, a zis Lily Mai.

- Stați puțin! Eu nu sînt Adonis. Nici Paris, cel care a zăpăcit-o pe Elena din Troia, nici Daphnis...

Și în clipa aia am auzit heliicopterul, care venea de-a lungul plajei și ridica în urma lui un munte de praf nisipos.

Lily Mai a încremenit.

- Sîntem atacați! a urlat ea.

Gabrielle m-a luat de mînă.

- La adăpost! Să fugim!

Dar n-am apucat să facem mai mult de doi pași...

Jucam oare într-un film și noi eram eroii pozitivi? Eram sigur că mitralierele căzute parcă din cer vor trasa pe urmele noastre covoare de plumbi ucigători, dar noi trei... cele două femei frumoase și goale, și eu, flăcăul cel voinic și merele de aur, vom fi mai iuți ca vîntul și ca gîndul... dar nu m-am oprit, am continuat să fug privind cum le săltau sîinii fetelor. Pe fețele lor se întipărise groaza. Așteptam să-l aud pe regizor răgnind în portavoce: « Stop ! Reluăm scena. Fetelor, mișcați-vă dracu fundurile mai artistic. Vreau balet, nu dat din cur ca la metrou! »

Am reușit să pătrundem în vilă și ne-am asuns după canapea. De afară se auzeau serii după serii de gloanțe, care secerau nisipul.

Dar, gata cu comedia. M-am ridicat și am ieșit pe terasă. Fetele păreau a fi încă înspăimîntate, adică în transa rolului pe care îl jucau.

Elicopterul dispăruse într-un nor gros de nisip fierbinte, strălucitor. Parcă ardea nisipul în urma lui.

Le-am strigat fetelor să iasă afară. Puteam să ne continuăm hîrjoneala prin valurile Atlanticului.

Înțelesesem în ce « film » jucam. Ce-a mai rămas din povestea cu Eva și Adam? Dumnezeu! Trebuia să-l scoatem și pe el din scenariu. Și ce ne mai trebuia, ca să desăvârșim Opera creatorului omnipotent? Iadul! Adică Sistemul!

5.

M-am dus la etaj, ca să le caut pe fete. După vânătoarea aeriană de ieri, în care noi jucasem rolul vînatului, nu ne-a mai ars de nimic. Adică, ele nu au mai avut chef, iar eu m-am abținut de la comentarii. Intrasem într-un scenariu din care lipseau tocmai replicile mele și trebuia să improvizez. În fine, Sistemul reușise să mă convingă de faptul că trebuia să iau gluma în serios. Mi-am compus o față sumbră, de filozof care a inventat o altă metodă de a interpreta lumea, de a întoarce pe dos vechile teorii, așa cum ai întoarce fața de masă cu partea curată în sus.

Erau încă în pat, ciufulite și nostime. Sîni, coapse, pîntece și tot felul de astfel de delicatețuri ce mă îmbiau să le numesc gastronomice.

- E aproape amiaza... cine vine să înoate?

- Azi nu avem chef, a zis Lily Mai. Vrem să ne relaxăm în jacuzi, apoi o să pregătim prînzul, apoi o să stăm la taclale pe terasă și o să fumăm și o să ne matolim, apoi, curprinse de euforie, o să te violăm.

- Sună bine! am zis eu. Pînă vă reveniți, eu fac o plimbare pe țarm.

Lîngă pat era o sticlă de șampanie « Möet » goală și două pahare grațioase.

Le-am luat de pe jos și le-am pus pe măsută.

- Eu aș bea un Wiscky! a zis Danielle și s-a ridicat din pat. Ce fese perfecte avea. Mijlocul i se arcuia leneș... Era o Odalyscă desăvîrșită, o prințesă orientală.

Am urmat-o la parter. Am pregătit trei pahare, cuburile de gheață și sticla cu whisky.

Danielle s-a lipit de mine.

-Să nu ne grăbim... este mai excitant așa...

A coborît și Lily Mai. Goală, strălucitoare, transpirată, superbă...

Stăteam ca un caraghios între cele două fete goale.

-Aici se poartă costumul Evei! a zis Danielle.

-Scuzați, eu sînt mai demodat...

Am golit pe nerăsuflăte paharul, mi-am pus în buzunarul pantalonilor un pumn de țigări « Lily Mai » și am plecat să mă plimb pe țarm.

Foșnitoare și înspumată, Mediterana mi se rostogolea peste picioare. Din cînd în cînd, cîte un val îmi trecea dincolo de glezne. De ce nu mi-oi fi luat eu o pereche de pantaloni scurți? Simplu, pentru că nu aveam !

Și mi-am mai pus o întrebare stupidă: De ce nu mă plimbam eu la vreun metru distanță de valurile alea care se topeau în nisipul fierbinte? Simplu... pentru că,

pînă nu te frigi, nu suflă nici în iaurt. Așa trebuiau abordate problemele « arzătoare », cu inconștiență.

Cînd am ajuns la Raoul, i-am cerut o foarfecă. Partea de jos a pantalonilor mei era leaorcă.

-O nouă metodă de a-mi usca pantalonii, Raoul.

Amenajase pe țârm, aproape de apă, un mic camping. Umbrele uriașe de soare, o masă de plastic și o cutie cu cuburi de gheață.

-De unde ai gheața, Raoul?

-De la tine de acasă. Ai un aparat de fabricat gheață la subsol.

-Și cum ai intrat acolo?

-Pe ușă, ca oamenii.

Așa era! Ușile de sticlă erau în permanență deschise. Cine să fi intrat peste noi, înafară de acei mercenari din elicopter?!

Și berea era « Lily Mai ».

Raoul mi-a arătat eticheta.

-Asta e marca cea mai bună din lume. Este bere fabricată după o rețetă folosită de Faraonii Egiptului.

Am ciocnit sticlele și am băut amîndoi, însetați.

Raoul mă cerceta cu privirile. Parcă voia să îmi scaneze mintea.

Am înțeles. Urma o nouă studiere a « subiectului », adică a mea. De obicei, preferam să fiu predicatul.

-Hai să ne jucăm de-a adjectivele, Raoul! Vremea este splendidă.

- Este la fel de bună ca berea. Apropo, cum e Danielle?

- La pat? Un vulcan plin de fantezie erotică! Înnebunitor de dulce.

Raoul a mai desfăcut o sticlă și mi-a întins-o. Și-a luat și el una. Berea la gheață atinge perfecțiunea.

Raoul fierbea. Îmi aștepta întrebările.

- Și, ce-ați mai făcut ieri?

- Am băut șampanie și ne-am matolit.

- N-ați înotat în Mediterană?

- Nu-mi mai amintesc...

Raoul a tușit, nerăbdător. Cutele din jurul ochilor parcă i se înăspriseră. Și-a tras pălăria pe ochi.

- Știi ce nu-mi place? Să fiu luat de prost! a zis el și a început să tușească.

- Ia o țigară! i-am zis. O să-ți faci bine.

- La dracu! Spune-mi ceva. Mă lași să mor prost? Mă fierbi la foc mic, ca pe un crab?

- Despre elicoptere, farfurii zburătoare sau crabi fierți la foc mic?

- Ai o minte diabolic de perversă.

- Și asta te neliniștește ?

- Ba mă ajută să-mi liniștesc spiritul.

- Spiritul este o fațetă a tipului uman bășcălios, Raoul. Nu așa se zice despre un tip nostim, că este spiritual? Să nu uităm de « Divina comedie » a lui Dante și de « Bîlciul deșertăciunilor » al lui Thackeray, singurul roman fără eroi, după cum zicea el însuși.

- Eu nu prea sînt dus la biserică, a rîs, sufocîndu-se, Raoul. Nici măcar erou.

- Vezi, Raoul... într-o anumită epocă a trăit Loudovic XIV, sub protecția căruia au putut să se împlinească Molière, Racine și La Fontaine... Sigur, s-a trasat prin Paris și un mare bulevard, s-au redesenat grădinile, s-a construit palatul Versailles, care sporea gloria Franței. Apoi, tot Franța l-a dat și pe Napoleon.

- Și Germania pe Hitler...

- Stalin în Rusia!

- Unde vrei să ajungi?

- La Sistem! El a plănuit totul, că doar nu vrei să susții că se petrece ceva în lumea asta fără de știința lui! Primii cămătari au apărut în Anglia. Pînă și sistemul asiguratoriu este o găselniță a unor minți bolnave ce s-au preocupat de dobîndă, lăsîndu-i pe proști să se sufocă în producția bunurilor necesare vieții. Corect? Teoria « sîngelui albastru »... Și putem discuta aici despre nobili, burghezi, latifundiari, capitaliști veroși, sisteme comuniste în care conducătorii se lăfăie în numele unei egalități inegale... pînă și libertate, egalitate și fraternitate... toate astea sînt fațetele aceluiași cinism ce sporește ca mucegaiul într-o rasă ce pare a se rătăci continuu pe drumurile istoriei cu sabia dreptății în mînă. Sabia și dreptatea, Raoul? Sîntem criminali ab inițio! Cain l-a ucis pe Abel! Și nu pentru că i-ar fi luat ceva, ci din invidie. Dumnezeu supranumit Sistem i-a refuzat lui Cain sacrificiul. « Et Adam connut encore sa femme, qui enfanta un fils et l'appela Seth; car Dieu m'a dit,

dit-elle, donné un autre fils au lieu d'Abel que Caïn a tué. » Și acum să deschidem un alt capitol: zeii dezavuați de Dumnezeu. Sistemul care vă stă vouă în gât.

- Nouă tuturor, de fapt.

-De acord! Dar voi de care parte a zilei vă situați? A luminii sau a întunericului nopții? Pentru că, Raoul, marile inginerii financiare se fac la lumina palidă a lumînărilor, nu sub reflectoarele paradelor de modă.

-Pot să întreb?

-Nu, dar poți să-i lași să ne asculte!

-Asta deja se întâmplă, Lily Mai!

Raoul era incorogibil.

-Dă-mi o bere! Mulțumesc. Adevărul este și el o fantasmă, Raoul. Mai bine zis, despre adevărul cui discutăm noi aici, pentru că toți au dreptate la modul absolut! Justiția este și ea părtinitoare, pentru că, deși și-a pus o eșarfă la ochi, ca să judece fără părtinire, nu și-a astupat și urechile, ca să nu audă adevărurile mincinoase sau minciunile adevărate.

-Există așa ceva?

După fraza asta Raoul s-a ridicat și s-a scuzat. Berea! Și s-a dus să urineze în Mediterană. M-a pufnit râsul. Iată că sîntem ființe fiziologice, nu filozofice. Ar trebui să ne redistribuim altfel rolurile de fanți, sicofanți, plebei, taciturni, filozofi, gînditori, exploratori, istorici, cinici de serviciu, gladiatori, aviatori, cosmonauți, aseptici, găinari, conducători, rasiști, împăciuitori, milostivi, asasini, travestiți, preoți,

lesbiene, poponari, trișori, bezmetici, mincinoși, lași, trădători, delatori, fricționari, ficționari...

Am făcut o pauză. La ce bun? Efectul reptilian domină rasa umană. Ne-am autodistrus sistematic, rasă după rasă, glaciațiune după glaciațiune, arcă după arcă...

-Eroarea este genetică, Raoul! « Et l'Eternel Dieu dit à la femme: Pourquoi as-tu fait cela? Et la femme répondit: Le serpent m'a séduit... »

Raoul își ușurase vezica și avea o mutră de individ satisfăcut. Iată, mi-am zis, cum poate deveni un om fericit. Este atât de simplu...

Și, totuși, în sinea lui fierbea ca apa în cazanul în care se fierbea ciorba pentru gladiatori.

L-am întrebat dacă știa rețeta. Se aduna sângele taurului sacrificat într-un cazan uriaș, se ciopârțea taurul, și se pare că nenorociții ăia, condamnați să le umple sufletele cimpanzeilor cu adrenalină, se aruncau în măcel cu ardoarea nimfelor ce se lasă călărite de satirii priapici. Viața pendulează între plăcere și angoasă! Plus și minus. Adrenalină, sex, ură, pudoare, teamă, fanatism religios...

Raoul mă privea ca printr-o sticlă. Am bănuț că asculta instrucțiunile Sistemului. Și deodată a zîmbit. Fața i s-a destins. Nu mai arăta ca o maimuță chircită de teamă, ci ca un cimpanzeu ce a reușit să tragă în cușcă bana cu un băț. Aparent, animalul semibiped și-a creat o unealtă fără ajutorul divinității. Încă nu a inventat și o armă, ca să se poată apăra, dar poate mușca... dar el nu

știe încă ce mușcătură mortală are gura omului, care folosește cuvintele ca săucidă! Graiul articulat? Cine le învață pe gorile să spurce tot ceea ce li se pare a fi ignobil? Și, de aici, pînă la dialogurile lui Platon nu mai este decît un pas.

-Cred că ești pregătit să dai nas în nas cu « Sistemul » care ne sufocă de mai bine de două mii de ani, mi-a zis Raoul, care reproducea ceea ce i se transmitea cine știe de unde sau de către cine.

I-am făcut semn să mai deschidă o sticlă de bere, dar se topise gheața și berea era caldă.

-Hai în beci! m-a invitat el.

A scos dintr-un dulap un pui fiert și afumat și o pâine rotundă, proaspătă, un borcan cu ardei iuți și o sticlă de vodcă, desigur, « Lily Mai ».

- Mănîncă! mi-a zis el. Ai un drum lung de făcut.

- Ce fel de drum, Raoul?

- O călătorie...

- Călătoria este interioară sau nu este nimic.

- Așa o fi! a zîmbit Raoul.

Fața lui ridată trăda oboseala.

- Eu n-aș putea discuta liber cu Sistemul ăsta?

- Nu! aproape că a țipat el. Dacă ți-am instala un neurotelefon după ureche, « Sistemul » decăzut și-ar da seama imediat că ești un instrument în mîna noastră.

- Dar ați zis că sînt liber.

- Încă mai ești!

- Și cum mi-aș putea pierde libertatea?

- Nu cum, ci cînd!

- Când, Raoul?

Așteaptă! mi-a zis el, și s-a concentrat ca să înțeleagă mesajul pe care trebuia să mi-l transmită mie. Raoul era cureaua de transmisie dintre forța motrice a motorului și roțile vehiculului, tot așa cum între aripa păsării și cerul senin se interpunea zborul.

Raoul a dat din cap și a zîmbit.

- Mai bea o votcă, vei avea nevoie, ca să nu te rătăcești!

- Eu nu mă pot rătăcii decît de mine însumi, Raoul. Voi, cu sistemul vostru, sînteți căzuți în cap! Care-i răspunsul Sistemului?

- Acum pot să-ți răspund. Tu îți vei pierde libertatea în clipa în care te vei da de partea lui Abel.

- Bine, înțeleg... dar nu înțeleg ce nu înțeleg! Voi credeți că Abel vrea să se răzbune pe strămoșii lui Cain? Și voi credeți că Dumnezeu îngăduie una ca asta?

- Care Dumnezeu? a urlat Raoul și s-a stins lumina. Mai bine zis am rămas pe întuneric.

- «...Il fit aussi les étoiles.», am zis eu, și deodată am fost scaldat de o lumină orbitoare și am închis ochii și, cînd i-am redeschis...

6.

- În ce lume crezi că exiști?

- Într-una cu două dimensiuni?

- Și eternitatea?

- Vreți să insinuați că trăiesc într-o singură dimensiune?

- Nu te preface a fi ceea ce nu ești!

- Dar pot să mă prefac că sînt ceea ce sînt, deși nu sînt.

Din forma aia ciudată, un fel de creier electronic tridimensional, arcuit peste tăblia mesei, a început să iasă fum.

-« ...se qui sort de la bouche, c'est ce qui souille l'homme ; » m-a atacat forma gelatinoasă.

Așa mi-a venit ideea de am strigat:

- « Mais ce qui sort de la bouche vient du cœur, c'est là ce qui souille l'homme. »

Apoi am adăugat, ca să-i scurcircuitiez sinapsele:

- Vreau să fumez!

Pauză! Neuronii creaturii scoteau flăcări pe nas, deși nu cred că avea acel organ olfactiv.

- Fumează!

- Vreau o țigară Lily Mai! Și o mai vreau pe Danielle .

- N-avem!

- Atunci, ce să vă fac? Cădeți în deriziune!

- În ce?

- În eroziune!

Iar a scos fum.

Mi-am aprins tacticos o țigară și l-am sfidat pe individul, din care rămăsese numai creierul, cu un val de fum gros, ce l-a făcut să se albăstrească.

- Tu nu poți fi serios?

- Vrei să-ți spun ce cred despre tine, creier abstract?

- Asta este împotriva logicii!

- De parcă logica ta ar avea vreo tangentă cu logica illogică elementară.

- Nu vrei să fii mai explicit?

Și atunci mi-am dat seama că alunecam amândoi, eu și creierul, pe același tobogan al iluziilor, dar în două direcții diferite. Te-am prins, mormolocule, i-am zis eu și mi-a venit cheful să-l scuip în ochi, dar mi-am dat seama că timpitul era doar o imagine virtuală. Nonexistența lui neuronală avea consistența unei moluște scârboase ce mi se agăța, virtual desigur, de creier.

Danielle s-a răsucit și și-a pus o coapsă peste mine. Lily Mai dormea cu capul pe umărul meu drept. Cele doua fete mai aveau puțin și mă sufocau.

M-am extras de sub trupurile lor fierbinți și am coborât la parter.

Raoul stătea într-un fotoliu pe terasă și fuma. Valurile mării se izbeau de cer și cădeau pe pământ ca razele lunii într-o noapte senină.

- Nu ai somn, Raoul?

- Tu ai crezut că elicopterul acela a fost o glumă?

- Raoul, ai încălcat regula numărul unu. Un scriitor nu răspunde niciodată la întrebări. El doar le pune. Am citit asta undeva, nu mai țin minte unde anume.

- Și care ar fi regula numărul doi?

- Să îți tragi un glonț în cap și eu să te asist. Ai avea parte de o sinucidere nobilă, asemănătoare unui sepulcu ce le salvează onoarea samurailor... dar, desigur, pentru noi, occidentalii, onoarea nu este decît coaja de banană pe care alunecăm în absolut! « Înainte, York! Înainte, Lancaster !” cum zicea James Joyce în “Portret al artistului în tinerețe”.

- Nu mă aiurești tu pe mine cu citatea de-astea.

- Lumea este livrescă sau nu este deloc, Raoul. În mintea noastră realitatea seamănă cu un cîrnat bine prăjit, dar nu ar avea nicio savoare cîrnatul ăsta, dacă nu l-ar înveli într-o aură romantică nobilul prinț Francois Rabelais.

- Prinț de Danemarca?

- Exact. Frate cu Hamlet, văr bun cu Shakespeare, rudă îndepărtată cu Ghilgameș, iar „Iepurele tresări așa de puternic, încât mănușile albe din piele de căprioară și evantaiul îi scăpară pe jos.”

Lewis Carroll voia să ne tragă picioare în inconsistență noastră materială.

- Asta sîntem noi?

- Ba nu, am putem fi anemone, cazane cu aburi sau vagoane poștale.

- Eu voiam să aflu, monsieur écrivain, dacă ești pe drumul cel bun.

- Drumul cel bun este metaforic, Raoul, ori “Sistemul” tău nu are organ pentru a înțelege că floarea de lotus nu are un miros propriu, pentru că ea reflectă adîncimile tainice ale nopților răvășite de eternitate.

Există o taină a tainelor ce nu poate fi nici măcar povestită. Într-o anumită clipă floarea de cireș face explozie și Universul se minunează de gingășia ei. Nici fluturii de zăpadă nu au puritatea florilor de cireși. Ori, voi vreți să reinventați starea de neliniște a crisalidei, care se sfîșie pe ea însăși. Răstălmăciți religiile, atentați la pudoarea fecioarelor, le băgați armăsarilor pintenii în testicule și apoi vă mirați că strălucirea stelelor nu poate fi cîntărită și trasformată în arginți zornăitori. Aferim de așa “Sistem”, Raoul.

- Acum faci parte din acest “Sistem”, monsieur écrivain”! a ricanat el.

- Ba nu! “Sistemul” a încercat să mă claustreze în vulva parfumată cu eternitate a lui Lily Mai, dar a uitat că Marx a teoretizat înaintea voastră că și căsătoria este o formă de prostituție. Cu cît o plătiți pe Lily Mai?

- Lily Mai ești tu, monsieur écrivain!

L-am studiat amuzat.

- Bei o bere, Raoul, sau iar aștepti să adormim, beți pulbere, ca să te aprovizionezi cu tot ce îți dorește inima?

- Ești zgîrcit?

- Nu, bătrîne. Poți să te muți aici... Castelul tău și așa este o ineptie edulcorată.

- Și mai ce este?

- Un car cu fîn! Sugerează scurgerea timpului, ca și căpițele... care se înghesuie an de an pe spinările dealurilor. Dealurile, ca niște boi trăgînd după ei drumurile sufocate de praf. Hieronimus Bosch îți spune

ceva? Pieter Brueghel? Vrei să ne aruncăm în filozofia culturii? Să pierim în al noulea val lui Ivan Aivazovski? Și acum o să te întreb de ce al noulea val? De ce nu al șaptelea? Pentru că Aivazovski era ortodox. Voi, catolicii, aveți doar șapte ceruri, semn că vă grăbiți să ajungeți la Dumnezeu înaintea celorlalți.

- Și tu, monsieur écrivain, câte ceruri ai?

- Unul singur, ăsta care se reflectă în apă... dar mă întreb dacă peștii zăresc cerul, sau doar strălucirea amăgitoare a soarelui, generatorul inepuizabil de viață... Uite, Raoul, pe planeta asta există două lumi paralele: subacvatică și supra acvatică. Una fără alta n-ar putea exista! Mai mult, norii ne mențin în echilibru... altfel, oceanele ar seca, evaporându-se, pământul ar crăpa de secetă... dar deja macin la o moară strivită de ineptiile sacralității!

- Ce este sacrul?

- Prostia proverbială a profanului!

Am auzit râsete.

Fetele au apărut pe terasă. Am avut senzația că Raoul nu exista pentru ele. Prindeam oare fluturi?

Eu mă holbam la micro bikini lor, iar Raoul părea a fi absent! Aș fi vrut să-mi notez în minte amănunte legate de croiala și culoarea bikinilor lor, ca să le folosesc altădată, dar mi-am dat seama că numai strălucirea lor carnal-mătăsoasă îmi stârnea imaginația!

Și, cum eram, totuși, Homo Erecticus, le-am tras după mine în devălmășia turbulentă a Atlanticului. Coapse, sîni, valuri pînă la cer, scoici înmirmate,

broderii înspumate, străluciri gingașe, nechezatul armăsarilor lui Poseidon, poveștile lui Homer, triumphiul de aur al zeițelor, teorema lui Pitagora... pentru că trebuia să existe pe undeva și acel unghi de nouăzeci de grade, care să ne redea siguranța concretă a existenței.

- Nu-i așa că unghiul cercului are trei sute șaiszeci de grade, Raoul?

- Kate Winslet este una dintre cele mai frumoase femei din lumea asta... Am văzut un film cu ea, care mi-a marcat viața, acum, la bătrînețe...

- Cîți ani ai, Raoul?

- Probabil că am un secol... deși le-am pierdut șirul anilor... și mai sînt și obligat să-i ascult ineptiile unui amărît de scriitor...

- Nu e vina mea, Raoul. Sistemul...

- M-am săturat și de Sistemul ăsta, despre care dracu știe ce este.

- Și, atunci, de ce ai intrat în Sistem, Raoul?

- Pentru că... dacă e să spun adevărul... m-am născut în el!

- Astea sînt povești, Raoul.

- Povești... Eu mă întreb de ce nu ești tu sus, cu fetele... și stai aici și mă amăgești pe mine...

- Spune-mi o poveste, Raoul.

- Frații Grimm?

- Ilf și Petrov.

- Povești pentru copii?

- Un fel de tunel al timpului.

- Știam eu că nu s-a schimbat nimic în lumea asta. Am mucegăit degeaba.

7.

Atunci, când cerurile... M-am oprit. Danielle pregătea pe terasă masa imensă, pentru douăsprezece persoane, la care urma să se așezăm numai noi trei. Raoul își umpluse o sacoșă cu sticle de bere și plecase. S-a oprit de vreo două ori și a băut bere, după care nu l-am mai văzut.

Lily Mai a apărut la masă îmbrăcată într-o rochie albă, vaporosă. Voalurile i se unduiau pe coapse. Efectul era nimicitor!

Danielle era în pantaloni și își trăsesese o bluză ce îi atârna agățată de sfîrcurile sînilor ei magnifici. Nici nu știam ce ar fi trebuit să fac, să mă excit sau să salivez?! Când auzea clopoțelul, Pavlov saliva pînă când lătratul cînelui îl readucea la realitate!

Platouri cu crabi, brînzeturi, salate, sticle de vin, wiscky, fructe exotice, supe, melci, languste, limbi de privighetori, coapse fierbinți, sîmburi amar de dulci, struguri țîțoși, sosuri sofisticate, esențe subtile...

Pe cerul gurii mele galaxiile o luaseră razna. Îmi imaginam cum îmi înfig cu lăcomie animalică gura în miezul lor dulce, când a sunat telefonul. Cel puțin așa

am interpretat eu gestul lui Lily Mai cînd și-a dus mîna la ceafă.

- Oui! a zis ea.

Apoi a dat din cap, mai întîi că nu, apoi a aprobat: „Oui, il este ici!”

„Oui, il est ici!” – eram eu, cine altcineva?

Lily Mai m-a întrebat dacă nu cumva îmi doresc altceva, pentru că de-abia mă atingeam de mîncarea de pe masă. Goleam însă pahar după pahar, ca un disperat. Ceva nu funcționa cum trebuia.

- Cu cine ai vorbit la telefon?

- Nu știu, a zis Lily Mai.

- Nu s-a prezentat?

- Și dacă îmi spunea că este președintele Americii, eu trebuia să îl cred?

- Și dacă a fost chiar președintele Americii?!

Pe Danielle a umflat-o rîsul.

-Mi-ar face plăcere să-l înnebunesc cu un sex oral...

Și fetele au început să se prostească, mimînd actul sexual cu cîte o sticlă de bere, ca Madona într-un clip ce s-a difuzat pe toate site-urile din lume... Și trebuie să recunosc că aveau talent, mai ales Danielle!

Lily Mai mi-a făcut semn că iar îi sună telefonul. Am privit-o atent. Știa să își stăpînească sentimentele.

Cam în zece minute sosește un elicopter... să nu vă speriați!

Vestea asta o așteptam eu.

- Eu o să urc, i-am zis. Azi o să încep să-ți citesc textele...

- Le-am aruncat în mașina de tocat documente. Le-am distrus. Trebuie să începem un roman nou... adică, tu trebuie să-l scrii, Lily Mai!

Eu eram ăla... scuzați, “aia”, pentru că așa hotărâse sistemul!

- Lily Mai, trebuie să-mi spui o mică poveste.

- Pentru ce? s-a bosumflat ea.

- Pentru că romanul trebuie să-ți aparțină, așa ne-a fost înțelegerea, altfel eu renunț la tot ceea ce mi-ai dat!

- Eu nu ți-am dat nimic! Sistemul...

- Și, totuși, tu îl moștenești!

- Asta înțeleg! Ciudat este faptul că și eu primesc ordine, deși...

- ...deși tu ar trebui să ai ultimul cuvânt!

- Asta am vrut să zic.

- Un sistem, domnișoară, se înfășoară în jurul proprie sale axe, ca un melc în cochilia lui. Tu crezi că societățile multinaționale sînt conduse de cineva anume? Nu! Ele funcționează tot pe baza unui algoritm și, aici, ai dreptate! Există președinți de bănci ce încasează un milion de dolari pe lună. Corporații gigantice în care se face risipă de hîrtie igenică! Japonezii au inventat toaletele ce te spală la fund, ca să salveze ghivecele cu bonsai! Chinezii au un potențial formidabil! Mîină de lucru ieftină, aproape derizorie!

Rușii au Taigaua! Pe undeva stau în așteptare indienii... vietnamezii... mongolii...

- Delirezi ! mi-a spus Lily Mai. Nu crezi că ar trebui să deschidem alt subiect?

- Sau... mi-a insinuat Danielle, trecîndu-și limba printre buzele ei ispititoare.

Am vrut să mă ridic de pe scaun, dar am auzit elicopterul!

Lily Mai m-a privit tristă.

- Vezi ce spui! Vine un mare șef!

- Ca în filmele cu Maiașii! Sosește *Picior de lemn*, *Labă de urs*, *Coadă de crocodil*, *Dirigiuitorul de metafore*, *Sulă de cal*...

Scena cu elicopterul ce se târa de-a lungul țărmlui o știam ca pe o poezie.

Un val de nisip l-a înfășurat cînd a înțepenit în fața vilei. S-au deschis ușile și mai întîi au coborît șase pistolari din « Deșertul de zăpadă » călări pe urșii lor polari. Desigur, imaginația mea o luase razna, dar asta era meseria mea. Să fabulez! Fără aberațiile mele realitatea ar fi ternă. Fără scriitori, umanitatea s-ar tîrî și în zilele noastre prin șanțurile desfundate ale Istoriei.

Mă privea fix în ochi! Un individ cu trăsături ruso-mongolo-chinezo-japoneze !

Nu cred că avea mai mult de un metru șaizeci și cinci! Poate șaizeci și șase ?! Cu tocure cu tot !

Individul era de talie medie, genul de american concentrat pe propria lui existență concret-anostă! Un tip ce își refuza lui însuși reveria. Gura lui părea tăiată

dintr-o stîncă dură, rece, austeră! Mă așteptam să mitralieze cuvintele, dar m-a uimit! Era dulce ca mierea vorba lui!

- Bonjour, monsieur! Mă bucur că v-am găsit sănătos în compania acestor suave domnișoare, care...

S-a oprit din sporovăială și a tușit nesigur pe el însuși. Cred că tocmai i se atrăsese atenția că se află în fața moștenitoarei Sistemului. Individul, ori scăpase caii pe miriște, ori era tembel!

Lily Mai se înroșise de furie.

I-am făcut semn să plece. În definitiv, individul pe mine mă voia! Nu așa era regula jocului?

Femeile! Uitasem că nu poți purta cu ele o discuție bazată pe rațiune. Ele sînt lipsite de logică. Numai instinctele le aprind neuronii... dacă or avea! Cu toate astea, ei bine, nu sînt misogin. Asta a fost o frază aiuritoare, pentru cititori. În sinea mea sînt super-misogin. Supra super misogin!

Lily Mai a sărit ca împinsă de un resort din fotoliul ei de regină a Grădinilor nopților tainice, a ocolit masa și, oprindu-se o fracțiune de secundă în fața tipului, i-a vîrît o directă de dreapta în nara stîngă.

Am crezut că o să moară, că o să hemletizeze, dar a zîmbit doar și și-a șters dîra de sînge ce i se scurgea pe bărbia lui de sticlă.

-Misiunea mea s-a sfîrșit, domnule! mi-a zis el.

Lily Mai se răsucise pe călcîie, făcînd să i se răsucească rochia peste coapsele ei înnebunitoare.

- Stai puțin, domnule!

L-am privit țintă în ochi pe acest individ anost, care semăna cu un pește afumat, spânzurat la streașina casei, ca să-l amețească vîntul.

- Oui!? a zdrăngănit el din maxilare, semn că încă mai era amețit. Doriți să-mi puneți întrebări?

- Să zicem, dar mai întâi trebuie să-mi spui dacă lovitura pe care ai primit-o era iluzorie.

- Ba a fost reală, domnule. De ce vă interesează iluzoriul?

În clipa aceea am simțit că toți metafizicienii din Univers au intrat în panică.

Cauza nemișcării este mișcarea. Frigul este generat de căldură. Pare un paradox? Ei bine, nu este. Deschideți ușa congelatorului într-o zi caniculară și o să vă convingeți.

- Domnule, problemele sînt grave.

- Cît timp nu sînt agravante...

- Ce vreți să insinuați? a sărit el ca ars.

- Vreau să spun că ați adunat în sufletele voastre prea multă ură și acest sentiment negativ ce vă unește și vă definește este singura legătură dintre voi. Scoatem « ura » asta patologică și sistemul vostru rămîne fără combustibil.

- Adică?! s-a strîmbat el și fața i s-a șifonat ca un șervețel de hîrtie.

- Mai vrei un pumnișor delicat în nas? Iisus s-a păcălit îngrozitor... Iubirea propovăduită de el nu are nici o forță în această umanitate dezumanizată!

Și, după fraza asta, am avut puterea să îi zîmbesc.

-Oamenii sînt uniți în ura lor irațională împotriva **a ceva**. Dați-le doar un pic de propagandă subculturală: Statele vecine sînt convulsive, rasismul, șovinismul, invidia...

- Și care ar putea fi calea cea bună? m-a ironizat el.

Un zîmbet tăios, acru, îi înflorise în colțul drept al gurii.

I-am arătat cu mîna plaja. Milioanele de tone de fire aurii, în care se risipeau cu generozitate razele soarelui.

- Cît crezi, monsieur, că i-ar trebui unui fir de nisip ca să devină munte ?

-Va să zică, nici o idee nouă? Sistemul se aștepta...

- Idei avem, dar la ce bun? Nu avem conștiința că sîntem un fir de nisip, două-trei miliarde de fire de nisip, cu chinezi cu tot!

- Ai ceva împotriva chinezilor?

- Dimpotrivă, îi admir! Am senzația că numai la ei există conștiința de rasă...

- Și în rest?

- Conștiința de clasă socială...

- Ha, ha! a rîs el. Puteți să dezvoltați teoria asta?

- Cum să nu? Mai întîi trebuie să conștientizăm noțiunea de turmă *unită* de un anume crez. Ortodocșii și catolicii, evreii și musulmanii, crimele în numele religiei au transformat istoria umanității într-o băltoacă de sînge. Și apoi a apărut statul în care s-au fabricat legi

perverse... legi ce pot fi ocolite cu finețe... dacă faci parte dintr-un Sistem...

- Și care ar fi Sistemul ăla?

- Mita, șantajul, teroarea, nepotismul...

- Astea sînt povești. Îmi pare rău, domnule, misiunea mea a luat sfîrșit!

Și individul s-a răsucit țeapăn de parcă înghițise o umbrelă.

L-am privit cum pășea apăsat pe nisipul de pe plajă, pînă cînd a ajuns la heliicopter.

Colegii lui de la grădinița de obsedați sexuali l-au ajutat să urce în carlingă, apoi pasărea de metal care i-a uluit pe strămoșii noștri din cavernele culturii umane, s-a ridicat greoaie, de parcă era gravidă cu un dinozaur din Jurassic Parck.

Fetele au ieșit pe terasă, ca să privească norii de praf nisipos ce se cerneau deasupra valurilor portocalii. Întotdeauna m-a uimit puterea de absorbție a nisipului de pe plajă. Val după val încearcă să-l risipească și să-l atragă în burta oceanului, dar el rezistă și parcă renaște din spuma ce îl decorează cu nuferi de hîrtie creponată.

Și, deodată, elicopterul acela, ce părea a fi un țînțar ce ne bîzîia cu o insistență bolnăvicioasă, s-a aprins ca un foc de artificii și s-a răspîndit pînă dincolo de marginile Universului.

- Misiune neîndeplinită!

M-am răsucit pe calcîie. Parcă nu-mi venea să cred că era adevărat. Individul, care sporise particolele

elementare ale Universului cu încă o cantitate aproape neglijabilă, stătea în fața mea și zîmbea ca un prost.

M-am apropiat de el, cu gîndul să-i dau cîteva palme, dar m-am temut să nu fie cumva... cum să zic? Virtual?!

8.

- Scoală-te!

Am avut senzația că am ajuns în Iad și că vorbesc cu Dumnezeu. Pentru că, ce să facă El în Rai? S-ar plictisi de moarte, El, Eternul, ascultînd aceleași cîntece smerite și pline de o pioșenie grețoasă. În Iad este cu totul altceva, mai trepidant, mai excitant, mai viu, mai real... Ritmuri amețitoare, lumini care sparg infinitul, coapse strălucind parfumate cu iasomie, Sodoma și Gomora... și tot ce ne-a mai lăsat El moștenire. Bietul Iisus! « Eli, Eli , lama sabactami! »

Am deschis ochii.

Raoul, așezat în genunchi, lîngă mine, pe nisipul de pe plajă.

Valurile foșneau molcome, ca aripile unui înger.

- Ai adormit la soare, domnule, și ai visat urît.

Mi-a întins o sticlă de bere. Răceala ei mi-a redat vigoarea și am rîs, vag isterizat.

- Ei, Raoul, ce se mai aude prin lumea asta largă și neîncăpătoare?

- Îți mai amintești ceva despre un elicopter?

- Care din ele, ăla care a vrut să ne extermină, sau celălalt?

- Bun, ți-a revenit memoria. Ești sigur că îți amintești cine ești?

- Cum să nu? Lily Mai!

- Ești țignit! Care Lily Mai?

Hopa! Jucam într-un alt film. Unul cu jumătăți de jumătăți de măsură! Cineva schimbă scenariul în timp ce dormeam, așa că trebuia să improvizez, pentru că nu citisem replicile.

Raoul și-a îndesat pălăria de paie pe cap și s-a ridicat în picioare. Era înfiorător de înalt. Parcă atingea cu creștetul capului galaxiile alea nevăzute din vecinătatea Căii Lactee... Ia uite în ce rahat de Galaxie ne-am mai statornicit și noi... Într-una cu vaci și cu boi... că, de n-ar fi boii, ca să le înșămînțeze pe vaci, nici ele nu ar mai da lapte...

Raoul rîdea și fața lui, brăzdată de riduri seculare, părea a fi o stîncă în care șuvoaietele ploilor își croiseră canioane seculare.

M-a ajutat să mă ridic din iarba verde de acasă. Povești! Nisipul părea a fi luat foc. Trebuia să mă arunc în valurile reci ca gheața, dulci ca ploaia de primăvară, reavănă ca un câmp cu maci înșîngerăți.

Un albatros. Mă privea cu un singur ochi. Celălalt ochi al lui era situat pe partea cealaltă a craniului său alungit ca un nas de carton. Când mă uitam eu la el, el se uita în altă parte, răsucindu-și gîtul. Îmi feream eu privirile, dobitocul mă spiona cu insistență. Parcă ne

jucam de-a idiotul și sora lui medicală! Două fete gemene sînt întrebate de un cretin: « Voi sînteți surori? » « Îhî! » răspund ele. Și cretinul insistă: « La ce spital? »

Mi-am revenit la starea mea aproape normală. O voce de o dulceață catifelată mi-a susurat la ureche: « M-ai speriat, băiețuș! Ce se făcea mami fără tine? Bursucul meu albastru... »

Tipa mă confunda cu un drapel înălțat în bernă, dar eu eram încă scufundat într-un lexic emoțional. Aș fi vrut să îi zic: « Ia mai du-te în... » dar ea luase deja problema în mîină.

Raoul se agita pe terasă.

- Se topește gheața, idioților. Lăsați coțcăreala pentru la noapte...

Valurile, reflectoarele... spuma zeilor risipită pe plajă...

Picioarele ei arcuite își lăsau amprentele tălpilor în nisipul de o finețe halucinantă. Aveam impresia că pe urmele ei nu mai poate păși decît eternitatea.

Eternitatea este și ea o fecioară angoasată de neliniștile ei interioare. Dar ce fund bombat, catifelat, ispititor.

- Mergem să înotăm, darling?

O englezoaică? Trebuia să mă prefac și de data asta că ninge cu arome de iasomie și cu petale de cireși, ca în grădinile din Japonia.

Fără un ritual preconceput, toate încercările noastre de a fi contemporani cu noi înșine eșuează în deșertul de zăpadă al gândirii.

Da' cum se vor fi ridicat din nisipurile Egiptului piramidele alea bolnave de idiosincrazie blegoasă? Tocmai ele, complexate de propria lor impeziozitate cu care își expun intimitățile sarcofagice! Cu faraonii ăia ai lor roși de temerile eterne ale oligofrenilor. Cum să crezi că o piatră va deveni vreodată un munte gigantic? Când să crească și ea în atîta amar de vreme? Piatră peste piatră de s-ar fi așternut, mai mult de un zid ce să se fi putut înălța? Ori, zidul este un substantiv aiuritor, dincolo sau dincoace de el petrecîndu-se dramele cele ilogice ale Umanității, în care zid unii se tot lovesc cu tîmpla, ca melcii cu fâlcile zdrobite de vulgaritatea umbrei cochiliilor lor, peste care își tot tîrăsc de dintotdeauna spiralele iluzorii. Să fie creația o întîmplare, un pumn de hidrocarburi animate în studiourile de la Hollywood? Ce sîntem noi? Apă în proporție de nouăzeci la sută și, în rest, ură, ironie, sarcasm, invidie, suspiciune, greață...

I-am privit mai atent trupul sculptat parcă de Pygmalion. Pe drept cuvînt acesta s-a rugat de Afrodita să o însuflețească. Și ce femeie! Cine voia să mă ispitească pe mine cu această Galatee de o sexualitate debordantă? Ce coapse, ce rotunjimi... nu avea nici un defect... Și această zee mă atrăgea în adîncurile ei tulburătoare, în care voiam să mă risipesc ca un val nostalgic în nisipul țărmlui.

Abia cînd valurile i-au mîngîiat coapsele cu insinuare, ea s-a întors spre mine și i-am văzut fața.

Apoi am auzit elicopterul. Mitrălia încă o dată plaja, de parcă voia să arunce în neant suavele fire de nisip. Dar nisipul este abraziv, dragi asasini de ocazie.

I-am mai dat acelei insecte cu elitrele verzi șaizeci de secunde, apoi mi-am aprins o țigară. La lumina flăcării brichetei, le-am zărit fețele înspăimîntată. Apoi a urmat explozia. Bing-bang! Galaxiile s-au clătinat uimite.

- Ce tot spui tu, Raoul?

- Ce zici de bucățița asta apetisantă?

- Ce pot să mai zic? Mi-a absorbit privirile. Mi le-a împăienjenit. Ce vrea sistemul ăsta de la mine, Raoul?

Bătrînul hidalgo m-a privit trist.

- Să nu o confundăm pe Rosinanta cu Dulcinea, domnule!

- O să țin cont de observația ta, Raoul, dar acum vreau să plec acasă. Fă-mi, dar, rost de o caleașcă fermecată cu roți de bostan .

- Am știut eu că scriitorii au o gîndire halucinantă, a zis el, apoi a deschis o sticlă de bere și mi-a întins-o. Și apoi a zis, plin de o gravitate emoționantă: Am știut eu că scriitorii bat șaua ca să priceapă iapa.

- Iapa este la păscut, Raoul.

- Pe cîmpul cu mărăcini... știu asta! Vrei un elicopter, o mașină, un tanc?

- Vreau acasă, Raoul.

9.

Raoul m-a dus cu o rablă antideluviană pînă la o autostradă pustie și m-a abandonat sub un indicator pe care scria « Spre toate direcțiile »! La umbra lui nu se putea ascunde nici măcar o urmă de aripă de fluture. Soarele mă bătea drept în cap și în clipa aia i-am mulțumit aceluia « Sistem » că nu eram chel.

După nu știu cît timp s-a ivit în depărtare un fel de camion ce abia își țira tablele caroseriei și tipul cu mustața răsucită pompos înspre pomeți a catadicsit să oprească.

- Încotro? l-am întrebat eu pe acel sombrero.
- Spre niciunde! mi-a zis el acru. Ai bani?
- Ar trebui să am! i-am zis. Du-mă la o bancă.
- E una cam la douăzeci de kilometri de aici...

Dacă avem noroc, o s-o spargem noi doi.

- Cum adică... « o s-o spargem noi doi »?
- Uite așa, cu topoarele. E o bancă într-o parcare.
- Nu ai și un fierăstrău? Mi-e mi-ar plăcea s-o facem surcele.

Tipul a scos de sub torpedou un pistol și mi l-a lipit de nas.

- Să nu zici că din surcele o să facem scobitori...

Pumnul meu l-a lovit drept între sprîncene. Apoi m-am aplecat spre portiera lui, am dechis-o și, cu o singură mișcare, l-am făcut una cu asfaltul. Rabla s-a

menținut singură pe axul șoselei ce fumega asemenea unui catîr mort.

- M-am așezat mai confortabil la volan și am început să număr tufele de aloë, tufișurile ce se rostogoleau purtate de vînt spre niciunde, scaieții, măcănișurile, șanțurile în care nu orăcăia nici o broască, stîlpii putreziți de pe marginea șoselei.

Spre unde mă îndreptam? Așa orbecăia și umanitatea asta dezumanizată, pe care ar fi trebuit să o aduc eu, ca pe un fluviu, la vadul cel bun, ce îl duce pe fluviu spre vreo mare adevărată, nu una iluzorie, risipită printre dunele de nisip din Egipt.

Cît timp oi fi condus așa, copt de căldură, mai aproape de delir ca niciodată, pînă cînd am zărit clădirile unui oraș?

Am tras rabla într-o parcare, lîngă o limuzină neagră, și m-am rezemat cu fruntea de un gard metalic.

O voce angelică, de kiler, m-a mitraliat de la vreo cinci metri.

- Nu ți-a ajuns deșertul? Aici te-ai găsit să urinezi?

- Da' ce-i aici?

- Gardul unei ambasade!

- Scuzați, domnule gard!

- Ți s-a urît cu binele?

Mă simțeam mult mai bine. Ce puțin îi trebuie unui om, ca să răsufle ușurat: un gard!

M-am întors spre individ. Athletic, rigid, destul de lipsit de sensibilitate, ca să nu cadă după o lovitură scurtă sub bărbie.

I-am auzit ceafa troznind, de parcă l-ar fi lovit un buldozer.

Apoi m-am urcat în limuzină. Cheile, așa cum bănuiam, erau în contact. Vreo zece străzi mai încolo am zărit clădirea unei banci. Am parcat mașina și m-am îndreptat spre intrarea păzită de un mercenar înfiorător de bine zidit. În asta, nici dacă dădeam cu o rachetă sol-aer, nu aş fi putut să fac o gaură. M-am gândit că e mai bine să mă port ca un miliardar.

M-am căutat prin buzunare și am auzit cum foșnesc câteva hîrtii... și m-am rugat la marele zeu al Sistemului să fie de o sută de dolari. Drace, erau de o mie! I le-am aruncat peste pieptul lui de uriaș și l-am auzit cum se topește de fericire ca o cutie cu sardine în ulei de măsline.

- Ține-te după mine, Idiotule!

- Oui!

- Oui, ce? m-am mirat eu. Oui-oui sau oui-oui?

Un hol imesc ca o catedrală, dar nu a gândirii. Grote haotice în antractul acelei piese de teatru în care fiecare ne interpretăm rolul predestinat, deși nu ne place textul!

Omul preistoric ce mă urmează ca un cățel turuie ceva în aparatul lui de emisie-recepție.

Din dreapta apare o blondă explosivă. Dinamită de cea mai bună calitate. N-am mai văzut așa ceva

pentru că nu prea umblu eu pe la bănci. O antilopă rasată, un metru optzeci, talie, bust, fund bombat, sîni de piatră, o gură de leaoică, dinți de fildeș... și, cînd mi-am imaginat și alte amănunte, am început să transpir.

- Bine ați venit, Sir. De cînd vă așteptăm.

Am dat din cap și am zîmbit enigmatic. Paznicul meu dispăruse. Rămăsesem noi doi pe ring, eu și bomba cu neutroni.

S-a răsucit cu grație pe tocuri și a trebuit să mă țin după ea. Pășea ca o gazelă și fesele îi tremurau ritmic, amețitoare.

Tocmai mă gîndeam că urcatul pe spirala acelei scări de marmură albă va fi o încîntare pentru simțurile mele incendiate, dar ea s-a oprit în fața unui lift pe care scria, cu auriu: « Președinte ».

La una ca asta nu mă gîndisem încă. Trebuia să-mi fac și eu rost urgent de un lift.

Am urcat pînă la etajul unu.

Candelabre cu diamante, care spărgeau lumina într-o puzderie de stelute strălucitoare, covoare persane, clanțe aurii, domnișoare ce puteau concura la orice paradă a modei, mai ales dacă ar fi prezentat costumele Evei.

- Paradisul este aici, în acest colț de rai.

- Sir?! a susurat ea. Președintele vă așteaptă.

Și a deschis o ușă înaltă de vreo patru metri ornată cu ciorchini de struguri, bestii copiate parcă de pe catedrala Notre Dame de Paris, vârtejuri de flori de iasomie, prepelițe și căprioare îmbujorate, șopîrle și

litere cuneiforme, care încifrau în ele cine știe ce secrete tutancamonice.

Am înțepenit în prag. Un birou cât un teren de fotbal. Și undeva acolo, departe, era un birou imens, directorul nici nu se zărea.

- Vă rog, domnule!

- Cheamă un taxi! am zis eu. Doar nu vrei să merg pe jos pînă acolo?!

- Nu trebuie să mergeți, Sir! Faceți un singur pas pe covor.

Cum de nu-mi trecuse prin minte? Nu era un covor, ci o bandă rulantă, ca într-un aeroport ce se respectă.

După ce am respirat ușurat, mi-am amintit de Lily Mai și m-am emoționat.

În fața biroului era o măsuță de sticlă și două fotolii. M-am aruncat în cel din stînga și domnișoara a fost obligată să-și expună cracii de sub fustița ei impecabilă. Ca în scena aia cu Sharon Ston, care și-a forfecat picioare, i-am admirat și eu panorama.

Președintele a tușit, stingherit.

Un omuleț grav, cu degetele sufocate de inele groase, de aur, care semănau cu niște sigilii. Le-am numărat fără să vreau: șapte! Cifră magică! Nu-mi mai aminteam ce însemnau în numerologie. Începuse, cred, să mă lase memoria. Cele șapte coline ale Romei? Sfeșnicul cu șapte brațe?

Cuvintele au impact asupra noastră pentru că povestea, care e făcută din cuvinte, are acea sensibilitate

emoțională a muzicii Universului, deși este și ea doar o fărîmă din amintirea întregului!

Misterul este sinele în căutarea de sine, *de în desine!*

În spiritul pur, nematerializat, care nu are corp și suflet, ca să simtă emoția creației... emoția de a se crea pre sine însăși... din sine însăși... la nesfârșit... (gînd neemoționant, teoretic)... simțurile Universului sînt abstracte, teorii, spiritul omului nu e pe deplin Universul în sine... și mai rămîne, veșnic, o taină nedeslușită, pentru că, din Marele Spirit al Universului, spiritul omului este o fărîmă...

Perele! (Lui Meg îi plăceau perele!) Vezi ce simbol?! Material, pămîntean, dacă vrei! Concret! Forma picăturii de apă... Atracția universală! Teorie valabilă numai pentru materie. Cînd Seth (unul dintre milioanele de nume ale lui Dumnezeu, care poate fi găsit în toate cuvintele tuturor limbilor vorbite și gîndite!) “înger căzut” – ca în Biblie, unde se povestește că îngerii căzuți s-au împreunat cu fetele cele mai frumoase și s-au născut uriașii pe această planetă!) - “simte” că lui Meg i se întîmplă ceva rău (opusul binelui!), fuge spre ea și, pe drum, găsește o pară! Simbol absolut al simțurilor noastre materiale, dar în sufletul lui este o mare neliniște, o durere infinită, însă spiritul rămîne, cum a zis Eminescu, cu intuiție de iluminat, “Nemuritor și rece”!

Dialoguri din film!:

Seth: Și îi venise rîndul?

Îngerul negru: Ce-ai vrea să-ți spun?!

Seth: Asta e pedeapsa mea?

Îngerul negru: Așa e viața... (te naști spre a muri, de ce ți-ar fi frică? de naștere sau de moarte?!) Și tu trăiești acum și ai să mori... Cum e?

- Ce?

- Căldura.

- E minunată!

- Dacă ai fi știut... ai mai fi făcut-o?

Seth: Mai bine să fi simțit o dată, o singură atingere a mâinii ei, decât o eternitate fără... o singură atingere...

O singură clipă... asta e definiția iubirii... Iubirea aia, pe care o simt în suflete spiritele evolute... Numai spiritele damnate... care au căzut în propria lor materialitate, în pofta lor de satisfacere a burții, cei care trăiesc doar senzorial... morții vii din punct de vedere spiritual!... deși simțul este purtătorul mesajului din trup în suflet și de acolo în spirit, în eternitate... nu au în suflete nici un fel de iubire, ele s-au cramponat de materie și legătura sufletelor lor chircite cu spiritul, cu Sf. Duh, s-a rupt – și de aceea se zice că nu au nici un Dumnezeu!

- Sir, pentru noi este o onoare...

Se ridicase în picioare.

- Știi cine sînt?

- Lily Mai! Desăvîrșirea gîndirii...

A mai zis el mai multe prostii, dar nu mă puteam concentra la prea multe lucruri în același timp, ca

Napoleon care dicta câte două-trei scrisori, juca șah și punea la cale reorganizarea sistemului bancar în același timp. Eu cred că altă personalitate a umanității mai pregnantă ca Napoleon nu se va mai naște niciodată! Beethoven? Da... Îl trec pe locul întâi... Și Leonardo da Vinci? Cu vestitul lutier, Stradivarius, ce facem? Și Verdi? Leon Cavalo? Picasso, Brîncuși, Newton, Teoria relativității?! La naiba, în fiecare secol a existat o personalitate a culturii, care ne-a schimbat drumul spre prăpastie... dar niciodată nu am fost conștienți că prăpastia se cascadează în lăuntru nostru...

- Yes, Sir ?

Domnișoara numai craci se aplecase spre mine, neliniștită. Scena cu decolteul nu era în program, așa că am ignorat-o.

De undeva, parcă materializându-se, a apărut o altă creatură de neimaginat de frumoasă, care ducea pe brațe o tavă. Tipa s-a aplecat și mi-a dat cardul. Era de culoare mov și nu scria nimic pe el. L-am luat mimînd o curiozitate anostă, de parcă m-aș fi servit cu o clătită. O clătită cu ciocolată, desigur. Luni, DO, roșu. Marți, RE, oranj. Miercuri, MI, galben. Începeam să-mi amintesc. Joi, FA, verde. Vineri, SOL, albastru. Sîmbătă, LA, indigo. Duminică, SI, violet ! Și iar DO ! Această notă În plus, DO, care de fapt se repetă, sugerează, În muzica sferelor, că Universul este infinit, că este un cerc ce se rotește în el însuși, la infinit – cercul care închide ciclul cosmic! Nu se spune în Biblie că Dumnezeu a făcut lumea în șase zile și într-a șaptea zi s-a odihnit?! Într-a

șaptea! Deslușisem taina Creației, dar încă mă simțeam ca un fulg de zăpadă înghițit de burta lacomă a unui ocean.

Am întors cardul pe ambele fețe. Nu scria nimic pe el.

I-am căutat privirile Președintelui. Atunci am observat că purta ochelari de cal.

M-am ridicat și m-am înclinat ca un japonez.

Domnișoara apetisantă ca o prăjitură cu frișcă m-a luat de braț.

- Sînt la dispoziția dumneavoastră, Sir!

Asta mai îmi lipsea! Nu-mi plac conservele. Prefer o salată cu morun afumat, o vodcă strong și o păpușică nostimă și inteligentă, care mă întrebă din două în două secunde: « Hî? Ce ai zis?! »

10.

Păpușica era la colțul străzii. Începuse să plouă este o glumă, un prost obicei al scriitorilor de a încerca să redeseneze o atmosferă tensionată de rafalele unui uragan.

Un ziar se rostogolea ud learcă pe mijlocul străzii și picăturile se spărgeau ca niște mărgelile de sticlă pe trotuar.

- Sal' ! mi-a zis ea.

Era subțirică și dîrdîia de frig. Eu tocmai ieșisem dintr-un bar răvășit de ritmurile braziliene.

- N-ai un loc și pentru mine în noaptea asta?

- Da' ce-i cu tine? Te-a bătut bărbatul?

- Cum de ai ghicit? Vînd pîine într-un boutique și în nopatea asta am avut inventar și sigur că a trebuit să-l calmez pe șef, da' al meu nu prea pricepe chestii d-astea.

În spatele meu era un felinar.

- Ia ieși la lumină.

Avea o vînătaie sub ochiul drept. Bătăușul era stîngaci.

- Și cum de ai scăpat cu o singură vînătaie?

- M-am ferit. Îi știam tactica. La al doilea pumn m-am ferit și și-a rupt gîtul pe scari... Ba chiar cred că și l-a rupt de mai multe ori. Era chior de beat!

- Și de cînd trăiești așa?

A rîs, sufocată încă de durere.

- De cînd aveam șaptespe ani, domnule! Ticălosul ăsta ne era proprietar și m-a luat în schimbul datoriei. Tata era șomer, mama alcoolică, am un frate în pușcărie și o soră care a fugit de acasă cu un irlandez.

- Era frumoasă?

- Era, domnule. O minunăție, dar cam zăludă.

- Ce e aia, zăludă?

- Proastă, domnule! Dacă îi spunea un bărbat că este frumoasă și deșteaptă, dădea pe spate.

- Cum adică "dădea pe spate"?!

- Desfăcea picioarele, domnule.

Ploaia mă topise de tot, așa că i-am zis:

- Vii cu mine?

- Aș merge cu oricine, domnule, numai să nu crăp aici ca o cățea.

I-am făcut semn unui taxi. Scrișnetul roților m-a mai înviorat puțin.

- Să văd banii, șefule!

I-am aruncat o hîrtie umezită de ploaie.

Ce dantură avea! Iluminată de luminile de la bordul mașinii.

Am coborît după vreo zece minute. Fata dîrdîia de frig. O amărîță costelivă. O claie de păr. O gură imensă, îndurerată.

Ce dracu de hotel mai era și ăsta? Taxiul dispăruse. Ușile batante au glisat în jurul propriilor lor axe precum planetele în jurul Soarelui, de la dreapta spre stînga.

Un italian mîndru trona la recepție. Privirile lui agere m-au făcut să zîmbesc. Cardul meu de culoare mov l-a înnebunit. Mă jur că aveam chef să îi trag cîteva palme acestui Figaro în jos, Figaro în sus.

-Hotelul Milton vă stă la dispoziție, Sir! Un etaj întreg este deja pregătit pentru Dumneavoastră.

Sigur că am sesizat pronumele de politețe.

Liftul ne-a purtat pînă la etajul unu. Cît fast! Covoare persane, candelabre strălucitoare de diamante autentice, încăperi voluptoase. În mijlocul apartamentului trona un jacuzzi monstruos. Spuma marilor Egee de ne-ar fi învăluit...

Am adormit ținînd-o în brațe. Abia de mai respira.

Petre Țuțea scria undeva că omul se raportează la divinitate, la Univers, la semeni și la el însuși. Omul, da! Mă mir că nu a încercat nici un filosof să demonstreze că Universul are valoarea unui punct!

Chiar și eu am teoretizat că valoarea intrinsecă a Universului este zero, ținând cont de faptul că minus infinit plus plus infinit... asta dacă acceptăm că unu plus unu fac doi... dar nu ai cum să accepți una ca asta, pentru că, atunci când ne închinăm, zicem: “În numele tatălui, al fiului și al sfântului duh!” Unu plus unu fac doi și “al duhului sfânt!” nu înseamnă trei, ci doi plus ceva indefinit. În lumea noastră materială cu trei dimensiuni totul este posibil, dar în lumea ideilor mai adăugăm niște dimensiuni, pe lângă cele conștiente: subconștientul și supraconștientul – sinele omului și divinitatea! Mă mir că Țuțea nu a sesizat paradoxul expresiei sale! Omul nu se poate raporta la patru dimensiuni, pentru că Dumnezeu și Universul sînt același fenomen. Și, la fel, la el însuși, omul nu se poate raporta, pentru că el însuși nu este un reper, ci o consecință a cauzalității de a fi. Nichita Stănescu era mai filosof și mai profund, când zicea “Mărsăluiesc!” Aici e nebunia. Nu avem încotro! Asta e viața! Mărsăluim!

M-am trezit și am umplut Jacuzzi cu apă, în care am turnat un flacon cu șampon, apoi m-am lăsat toropit de plăcerea de a lenevi îndelung în apa fierbinte.

Bineînțeles că fata dispăruse. Ba chiar îmi luase din buzunar ultimele hîrtii de o mie de dolari.

Am zîmbit amuzat. Nu mai aveam nevoie de mărunțiș, aveam cardul.

În timp ce mă spălam pe cap, am simțit o protuberanță în spatele urechii stîngi. Așa se explica faptul că Sistemul știa în fiecare secundă unde eram.

Dar, ca să-mi activez telefonul din cap... habar nu aveam cum trebuia să procedez.

Am auzit un cling cristalin și am zîmbit.

- Oui, Sir?

- Am nevoie de haine, cămăși, pantofi, de o mașină...

- Totul este pregătit, Sir.

Am ezitat o clipă, apoi am zis:

- O vreau înapoi pe Lily Mai.

- E în drum spre dumneavoastră, Sir.

- OK!

Cling! Era simplu. Trebuia numai să mă gîndesc la ceva anume și telefonul se activa.

Cling! Iar?

- Recepția, Sir. Domnișoara Lily Mai...

- Să urce.

Am ieșit din apă și m-am îmbrăcat cu un halat pufos, alb.

Lily Mai era mai frumoasă decît oricînd, deși era îmbrăcată cu o rochie simplă și nu purta nici o bijuterie.

- Unde ai dispărut, domnișoară?

Tonul meu era grav, rece, distant, dar nu m-am putut abține să nu zîmbesc.

Și-a turnat whisky într-un pahar și a plecat să caute gheață. Apartamentul mai avea o bucătărie ultrasofisticată ce nu fusese folosită niciodată, un birou dotat cu un lap-top, încă un dormitor, salonul cu Jacuzzi în mijloc și o sală de gimnastică.

- Cum unde ?! s-a mirat ea. La facultate, ai uitat?

- Eu am crezut că este o glumă.

- Nici o glumă.

Și mi-a întins un pahar.

- Ei, ai scris ceva, monsieur écrivain?

Încă nu, dar mi-am amintit de sloganul electoral al lui Konrad Adenauer: « Pas d'aventurism! » Și mi-am propus să fiu sobru și la obiect.

- Asta este o utopie! m-a ironizat ea.

- Le mot “utopie” a été inventé en 1516 par Thomas More, ami d'Erasmus. « u » c'est grec, préfix négatif. **Topos**, qui ne se trouve en aucun endroit.

- Păi, atunci, ce facem cu zero – l'œuf original, parce que il est vide?!

Lily Mai era inteligentă.

- În lumea asta în care ne place să credem că trăim și nu ne chinuim, avem patru tipuri de manifestare ale materiei: mineral, vegetal, animal și humanoid, adică biped. Cele trei manifestări ale materiei, inferioare nouă, au mai multă stabilitate psihică decât bipezii care se întorc acasă spre dimineață în patru labe, striviți de primitivismul lor ancestral!

- Și, adică, de ce nu?!

- Aici ar fi loc pentru paradoxul lui Epiménide: «cette phrase est fausse!» Care frază este falsă? Asta! Atunci este adevărată! Păi, dacă am zis că e falsă, înseamnă că este adevărată...

Lily May a râs.

- Cu tine nu știe omul când vorbești serios și când glumești.

- Eu sînt serios și cînd glumesc, Lily Mai.

- Cînd te apuci de scris, Art?

Art era prescurtatea de la Arthur.

- De ce este Sistemul convins că, dacă încep să scriu, el își va găsi în frazele mele rezolvarea problemelor lui?

- Pentru că ești singurul scriitor care ai scris romanul „Realitatea de care nu are nimeni nevoie”.

- Și? Ce reiese de aici?

- Numai un om, un singur om, poate să scrie așa ceva.

- Eu?

- Da, numai acela care o cunoaște bine, poate să susțină așa ceva.

- Apollo, Budha, Ram, Krishna, Hermes, Moise, Orfeu, Pitagora, Iisus, Zamolxe, Zaratrustra, Zoroastru, Ormuz...

- Ce vrei să spui ?

- Ei sînt realitatea ireală de frumoasă, Lily Mai. Ei au fost deținătorii adevărurilor fundamentale ale vieții. Tu nici nu bănuiești cît este de puternică animalitatea în oameni. Nici nu știi ce ușor putem deveni brute,

animale... Se pare că incașii, conduși de zeul lor Wiracocha, cel venit pe pământ din constelația Lama...

- Animalul ce trăiește în Anzi.

- Mulțumesc, ești o studentă bună. Patrusute cizeci de ani au făcut agricultură primitivă și plăteau impozite către conducătorul-stat.

- Bani destinați să-i ajute pe săraci...

- Da, un fel de protecție socială. În lumea noastră modernă, impozitele sînt destinate pentru înarmare. Tone de bacnote verzi, din care americanii tipăresc fără milă, se prefac în arme ucigătoare.

- Și cică sîntem civilizați! m-a ironizat ea, sau poate a vrut doar să fie iar în centrul atenției.

- Sigur că rasa umană are o genă nenorocită și cel mai lesnicios prilej de defulare a reptilei din noi ne este oferit la incendiarele partide de fotbal, unde se învîrt miliarde de dolari. Și fotbaliștii...

- Tinerii îi iau drept model...

- Sigur, Lily Mai, dar mașinile luxoase ce le sporesc faima sînt gîndite tot de prăpădiții ăia de ingineri, ce nu cîștigă nici în două secole cît încasează un astfel de flăcău într-un an!

- Dar și asta face parte din manipularea umanității...

Lily Mai își învățase lecția.

- Globalizarea și mondializarea, precum și fascinantele povești despre farfurii ozeniste, ce nu se pot spăla nici cu ciocanul (ha!), pregătesc revenirea pe pământ a Fiului lui Dumnezeu, numit în toate felurile,

de toate civilizațiile care, fără să afle nimic una despre alta, și chiar trăind pe continente despre care nu aveau habar, au avut aceeași idee fixă: Divinitatea!

- Să fie oare un simplu capriciu al minții umane?!
O fixație incendiară și fără nici o susținere reală?

Am privit-o atent. Era limpede că eram în toiul unei teleconferințe. Lily Mai chiar mi-a arătat cu degetul spre urechea ei stîngă, apoi mi-a pus palma peste buze.

Am zîmbit amuzat. Ia să le punem jăratec pe coadă! Și am cîntinuat:

- Teoria mea, pe care o tot repet, este esența unicului adevăr moral: oamenii vorbesc numai despre lucrurile care există, chiar dacă par simple fantasme, iar despre cele care nu există, nu, pentru că nu au cum să se gîndească la ele. Nimfele druizilor, piticii ce scormonesc măruntaiele pămîntului și scot cărbune și prelucrează metalele, calul lui Făt Frumos, care mănîncă jăratec și zboară ca vîntul și ca gîndul, covoarele zburătoare ale arabilor, Excalibur, un fel de armă laser, sirenele ce le fascinează simțurile marinarilor, tărîmurile din lumea de dincolo, și apoi acea promisiune subtilă strecurată în mințile noastre, acea țară în care tinerețea este fără bătrînețe – ce ar putea fi toate aceste povești scornite, visate sau intuite de mintea umană încă din negura istoriei noastre legendare?!

- Am uitat de Vimanele zburătoare, acele arme teribile pe care le foloseau zeii Indiei, aparate de zbor

înzestrate cu lasere, bombe atomice și cine mai știe cu ce altceva, precum și de Slava lui Dumnezeu descrisă, cred, de apostolul Luca...

Lily Mai intrase în joc.

-Și apoi ce-ar putea fi Nirvana sau Schambala – dacă nu niște tărîmuri aflate poate mai aproape de realitatea noastră tridimensională decît bănuim noi. Am cîteodată senzația că trece peste mine un tren dintr-o lume paralelă tocmai cînd îmi beau cafeaua pe terasă și mă gîndesc la eternitate. Ce-ar putea fi eternitatea? Particula aia minusculă de nisip, de exemplu.

11.

Dar de-abia acum încep poveștile...

De ce n-ar profita umanitatea de concepția „in vitro” pentru a-și da sie însăși numai urmași geniali?!

Cum s-ar face asta? S-ar lua un geniu consacrat și, dintr-o singură emisie de cîteva milioane de spermatozoizi, s-ar însămînța ovulele cîtorva milioane de fecioare...

Nu-i deloc complicat. Ovulul este o celulă cu o membrană impermeabilă.

Spermatozoidul este, privit metaforic, berbecul folosit în antichitate pentru spargerea porților cetății! Este greșit să gîndim că scula masculului este berbecul pentru că, pînă nu-și desface cetatea picioarele, nici un nepoftit nu are cum s-o penetreze, pentru că, pînă la urmă, și violul este înlesnit de cedarea nervoasă a cetății

adusă în stare de leșin de brutalitatea animalică a înșămîntătorului.

Ce fac milioanele alea de spermatozoizi prinși în capcana vaginului? Se năpustesc spre ovulele numai bune de fecundat. Și se crede că unul dintre spermatozoizi este mai voinic și ajunge primul și, fără să mai stea pe gînduri, intră „acolo”, în ovulul care îl aștepta emoționat.

Noi nu credem una ca asta! Nu un spermatozoid, ci milioane dau buzna peste ovul, dar el, ovulul, îi dă voie unui singur spermatozoid să-i penetreze membrana. Aici este misterul de nedezlegat al concepției.

Un singur spermatozoid este acceptat de ovul, iar criteriile acceptării unui singur spermatozoid sînt marea taină!

Din cîte genii ale umanității nu s-au născut imbecili, iar din niște părinți alcoolici și, se pare, sifilitici, s-a născut un geniu?!

Ce s-a întîmplat cu copiii lui Tolstoi? Și a avut o grămadă!

Din Thomas Edison ce-a ieșit?

Din Iulius Cezar, Hannibal. Rembrandt, Aristotel, Esenin, Eminescu... și enumerarea geniiilor umanității ar putea continua.

Nu, alta este ideea.

Starea de normalitate a omenirii este omul obișnuit, fără calități excepționale înnăscute. Omul care

trebuie să lupte pentru a deveni o personalitate, un medic bun, un inginer cu idei, un pedagog conștiincios.

Geniul este lebăda pierdută printre rațe – vezi Anderson! El este anormalul ieșit din normalitate.

Arătat cu degetul, hulit și adulat în egală măsură, dar, în toate ipostazele, de neîneles și stîrnind o ușoară panică în sufletele noastre, ale muritorilor nesărutați pe frunte de zei.

Ce fel de oameni am mai fi noi, dacă am fi toți genii neînțelese?

Cine ar mai cultiva pămîntul, pentru că nu-l văd eu pe Michelangelo în stare să spele toaletele la McDonald, sau pe Leonardo Da Vinci cultivînd arpagic.

Diogene – Alexandru Machedon.

“Monogamia și religiile de orice fel sînt împotriva naturii” (Osho)

religiile, boigoții fanatici

și morala generată, impusă de aceste religii:

pudoarea și modestia sînt tare umilitoare ale spiritului uman

marile adevăruri pot fi spuse numai în parabole
bhagwan – receptor (sanscrită) maestru spiritual

om = purus

la greci – piros = foc

pur = oraș (Kanpur, Nagpur)

fericire monstruasă

ochii închiși privesc în interiorul ființei

Ether

Între naștere și moarte este iubirea

“Dacă iubire nu e, nimic nu e!” Biblia
iubirea din adîncul inimii
monogamia este o închisoare umilitoare a sufletului,
în care este ucisă iubirea în numele unei false iubiri
sexul, în loc să fie sublim, devine o expresie a
egoismului abject, iar femeia un aparat de producere a
plăcerii

iubirea devine marfă

Universul este armonie, iubire, nu este Dumnezeu

Iubirea este Dumnezeu!

Iubirea este extaz al sufletului, nu plăcerea coitului

Monogamia este prostituție

Poligamia îți aduce o ploaie de zei, libertatea de
simțire și de gândire, ruperea cătușelor morale, fericirea,
extazul.

În numele religiei mii de oameni au fost arși pe rug

Gelozia este iubirea individualistă

o iguană, frezii și gladiole

scorțișoară

țuică Chica, din porumb fermentat...

Bani fără acoperire economică, adică morală.
Cînd se produce mai mult decît se consumă prețurile fac
explozie și apare inflația. Ce fel de economiști sînt
ăștia... sau politica economică este dinadins condusă pe
cărări cu ciulini. După fiecare tufă ne pîndește Banca
mondială. Uite așa devenim robii consumului fără
discernămînt...

Atît am reușit să-mi notez pe o colă de hîrtie cu
antetul hotelului. Și am mai adăugat: cine a fost Milton?

Apoi am deschis lap-top-ul și am început să scriu:

Fiecare picătură de apă și-a asumat un sens existențialist la gândul că este o pârțică din marele ocean, ceea ce este un nonsens al cugetării raționale, pentru că oceanul este conștient doar de deplinătatea măreției sale și puțin îi pasă de picătura aia orgolioasă.

Cum am putea trăi fără nonsens-ul nostru cotidian-existențialist? Chiar că nu-mi pot imagina o astfel de existență anostă și edulcorată, pentru că, dacă aș fi pătruns de taina creației, mi-aș crucifica sentimentele și aș dărîma vreun zeu de pe soclu-i aurit, dar zeul nu are nevoie decît de puțină adorație, pentru că, la altarul lui purificat cu tămîie și aloe, nonsensul face casă bună cu sensul prezenței zeului în peisajul meu rațional, ce ar fi gol fără această strălucire rece și distantă. Căldura vine însă tocmai din nonsensul prezenței zeului pe soclul lui aurit.

Într-o lume strivită de ambalaje viu colorate, care ne excită imaginația pînă la pragul de a deveni cu toții membri ai asociației gurmanzilor ce strivesc cîntarele, ne simțim mai atrași de țărînă decît de stelele ce sînt adesea confundate cu farurile avioanelor ce brăzdează cerul etalat seară de seară la meteo, o forma de cultură pe care o ignoră pînă și acele graffitti de pe scările blocurilor din patria mea natală, care ne descriu sfîrșitul unui secol de mizerie morală perfecționat pînă la greață de neostoiții noștri patrihoți naționali... pentru că valoarea ți-o dă super-mașina și castelul cu turnulețe de culoare roz-bombon, cracii secretarelor sastisite de

dulceața vieții, tablourile ce acoperă pereții, sufletele, gândurile... și pe stradă mișună borfașii, femeile cu cireada de copii după ele, cerșetoarele cu plozii în brațe, analfabete și nespălate, care nu au după ce bea apă, dar să-și desfacă picioarele și să tot rămână borțoase se pricep... poate că sînt rău, dar nu, nu sînt rău și nu critic, iau doar realitatea și o arunc în arenă, iat-o, înfrunțați-o... corida cea sîngeroasă este un moft...

L'obscénité est d'abord une arme dirigée contre l'hypocrisie de la morale puritaine.

M-am ridicat de pe scaun și mi-am turnat un whisky.

Lily Mai ieșea din baie. Se îmbrăcase cu o rochie cochetă, pantofi eleganți... Cred că i-ar fi stat bine pe coperta unei reviste pentru femei.

- Ți-am spus cumva că ești frumoasă?
- Ai terminat? Vreau la bar. Vreau să dansez.
- Să mă schimb... dar cu ce?
- Ai un dulap plin cu haine și te mai plîngi?
- Cînd au sosit hainele?
- Erau deja aici...
- Sistemul ăsta mă scoate din minți, am glumit eu.

A rîs și ea.

Am coborît la parter. Lume multă, fum, muzică de cabaret. Mai lipseau animatoarele. Ba nu, erau și ele prezente, cocoțate pe scaunele de la bar. Coapse bronzate, sîni malițioși...

Ne-am așezat la o masă mai retrasă și imediat a apărut o domnișoară, care ne-a luat comanda.

Am scos o coală din buzunar și un pix. Era singura modalitate să discutăm fără a fi auziți. Doar când voiam să discutăm cu Sistemul, se activa telefonul, în rest nu ne puteam citi și gândurile.

- Ce facem? am întrebat-o.

- Nimic. Tu continuă să scrii. Se pare că îi interesează.

- Despre ce să mai scriu?

- Despre orice. Până acum sînt tare mulțumiți. M-au întrebat dacă îți dorești ceva anume.

- De ce?

- Pentru că ei cred că și cea mai mică grijă te-ar perturba de la scris.

Lily Mai comandase tot whisky. Un bol plin cu cuburi de gheață strălucea în mijlocul mesei.

Mi-am pus trei cuburi și am ascultat fascinat clinchetul de argint scos pe pereții paharului masiv, greoi, de cristal. Ceva nu mergea în acest scenariu în care aveam impresia că sînt luat de prost. Adevărul este că nu mă deranja faptul că eram luat de prost. Mă șoca modul în care eram fezandat. Legat de gît cu o funie de aur și atîrnat de streășina casei, de parcă eram fazan. Cît costa camera la hotelul? Probabil că vreo două-trei mii de dolari. Hainele mele, restaurantul, luxul... toate acestea mă copleșeau. Și nici cu Lily Mai nu era în regulă. Ea, moștenitoare Sistemului, tocmai ea să-l fi trădat?

Am luat iar pixul și am întrebat-o:

- Tu ești cu adevărat fata bogată?

- Sigur, de ce întreb?

- Nu mi se pare normal să complotezi împotriva Sistemului... Asta ar fi ca și cum ți-ai tăia singură creanga de sub picioare.

- Dar nu complotez! mi-a zâmbit ea cu buzele ei dulci.

- Dar ce faci?

- Urmez instrucțiunile Sistemului. Trebuia să te fac să ai încredere în mine.

- Bravo! Ai reușit.

- Îți dăunează cu ceva? Ți-am făcut vreun rău?

- Nu, ai dreptate.

- De ce sînt oamenii suspicioși?

Am mototolit coala de hîrtie și am aruncat-o sub masă.

O brunetă fascinantă s-a ivit din umbră și mi s-a așezat pe genunchi.

- Dă-i niște bani! mi-a zis Lily Mai.

- Nu am.

- Ai în buzunarul de la piept al costumului.

Am scos o hîrtie de culoare mov, tăiată la dimensiunile unei bancnote de o sută de dolari.

Fata era să leșine de bucurie. Mi-a smuls bancnota din mînă și mi-a spus că mă așteaptă în apartament.

- Du-te și regulează-o! Sau mai ia o fată... Ai zece bancnote mov în buzunar.

- Ce valoare are o bancnotă mov?

- Zece mii de dolari, Sir! m-a ironizat ea.

- Și dacă eu pot s-o reglez numai de o sută de dolari, ea îmi dă restul?

Lily Mai mi-a făcut semn că îi sună telefonul. A început să rîdă.

-Sistemul te întreabă de ce vrei să îți dea restul?

12.

Am ieșit din hotel și am luat-o pe jos, la împlinire. Trebuia să dispar, să mă evapor, să scap din colivia de aur, de opulența aia care îmi făcea greață.

Cînd am ieșit din apartament, Lily Mai dormea. Abia am reușit să o dau jos de pe mine. Lîngă ea mai era o fata de azi noapte. Perfectă, calină, blîndă, incitantă...

Eram convins că Lily Mai era puțin lesbiană. Sau poate că era bixesuală. Trebuia să-mi scot gîndurile astea din cap.

Înainte de a pleca m-am dus la baie și, cu unghiile, deși m-a durut, mi-am smuls de după ureche bobul de orez metalic.

M-am spalat de sînge și m-am privit în oglinda mare cît peretele.

Începuse să plouă, dar puțin îmi păsa. Încotro mă îndreptam? Spre niciunde. Destinația mea era perfectă!

-Hei, domnule!

M-am oprit. Din umbra unei clădiri a apărut o siluetă.

-Da?! M-ai strigat?

- Nu mă mai ții minte?
- Fata cu un ochi învinețit ! Uitasem cu totul de ea.
- Am avut dreptate, domnule!
- Ce vrei să spui?
- A murit, nenorocitul dracului. Și-a rupt gâtul pe scări.
- Tu nu i-ai făcut nimic. Tu doar te-ai ferit.
- Da, dar am uitat să-ți spun că l-am și îmbrâncit.
- Poți să omiți acest amănunt.
- Adică să mint?
- E un fel de a zice...
- Să mint Sistemul, domnule?!

Fin